

A photograph of a surgeon in a blue surgical gown and mask, performing an operation. The surgeon's hands are visible, holding surgical instruments over a patient's body. The text is overlaid on the right side of the image.

**40 LAT
SZPITALA
BIELAŃSKIEGO
1960–2000**

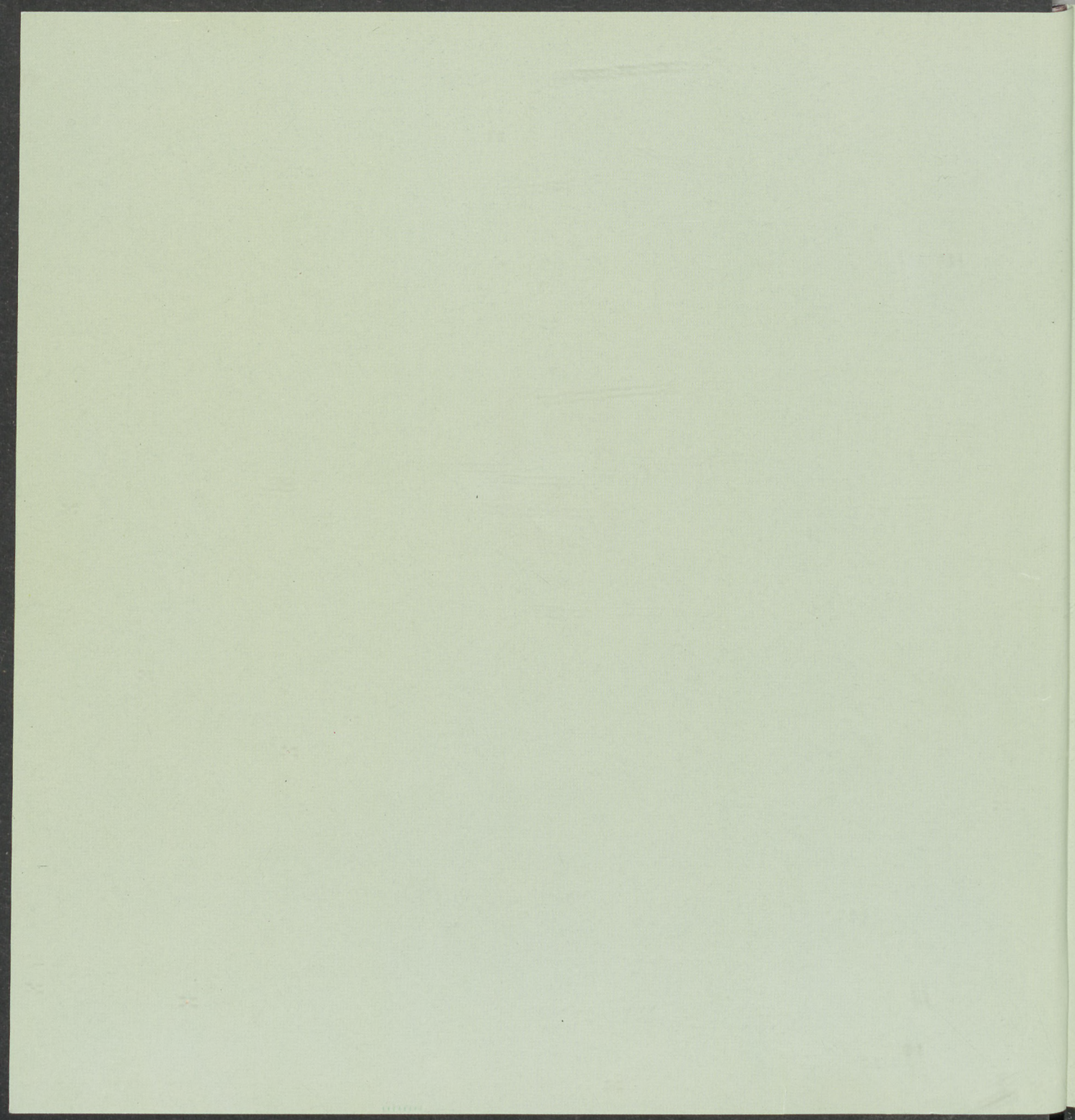
Szpital

Bielański

*„...niech (....) lecząc ciało
nie zapominają o duszy...”*

Ks. Jerzy Popiełuszko

Szpital

Bielański

40 LAT
SZPITALA
BIELAŃSKIEGO
1960–2000

Szpital Bielański
im. ks. Jerzego Popiełuszki
Samodzielny Publiczny Zakład
Opieki Zdrowotnej

Warszawa – grudzień – 2000

Opracowanie redakcyjne
TADEUSZ KAROLAK
MARIA KOBUSZEWSKA-FARYNA
RENATA JELIŃSKA

Korekta
KATARZYNA BIAŁCZYK

Opracowanie graficzne
EWA TUDORSKA

Zdjęcia
Kolor: FOTO-PSTRYK
JERZY FALKOWSKI
RENATA JELIŃSKA
TADEUSZ KAROLAK
Czarno-białe: archiwa prywatne

Przygotowanie do druku
SKAN – ul. Jagiellońska 56, Warszawa
DTP – Rafał Wyleżyński

Druk
Grupa Wydawnictwo Pomorskie Spółka z. o.o.
83-110 Tczew
ul. Gdańska 32

Copyright: Szpital Bielański im ks. Jerzego Popiełuszki
00-809 Warszawa
ul. Ceglowska 80

Książkę wydano sumptem Gminy Warszawa-Bielany

ISBN 83-88758-00-4

Szanowni Państwo,

Publikacja, którą przygotowaliśmy z okazji 40-tej rocznicy istnienia Szpitala Bielańskiego przedstawia zarówno przeszłość, jak i teraźniejszość poszczególnych oddziałów i innych jednostek organizacyjnych naszej instytucji. Wydobywa z niepamięci nazwiska i dorobek wielu ludzi, których dokonania nie powinny pójść w zapomnienie. Oni to właśnie niesli pomoc medyczną, wsparcie i nadzieję chorym, prowadzili prace badawcze, jakże istotne dla rozwoju nauki polskiej, wychowywali kolejne pokolenia lekarzy i pielęgniarek – słowem tworzyli historię szpitala.

Teraz my, ich następcy, którym przyszło działać w bardzo trudnym dla służby zdrowia okresie przemian, musimy sprostać wyzwaniom czasu, dostosowywać się do zmieniających się potrzeb społecznych, do warunków gospodarki rynkowej. Pomimo różnych przeszkód, kłopotów w codziennej pracy oraz konieczności uporania się z bagażem zaszłości, musimy, zgodnie z naszą misją zapewnić pacjentom fachową opiekę medyczną. Musimy także wzbudzać zaufanie i optymizm, dawać poczucie bezpieczeństwa. Jesteśmy bowiem dużą, wielospecjalistyczną placówką ochrony zdrowia, jedyną w północno-zachodniej Warszawie, jednostką o szczególnym znaczeniu dla dużej części mieszkańców stolicy i okolic.

W ostatnim roku podjęliśmy różne inicjatywy, włożyliśmy wiele wysiłku, by nasz szpital zaczął wracać do swych najlepszych tradycji, kiedy cieszył się znakomitą renomą, był najnowocześniejszy w mieście, prowadzono w nim rozległą działalność naukową.

Od kilku miesięcy na bazie naszego Oddziału Chorób Dziecięcych pracuje Klinika Pediatrii CMKP. Na ukończeniu są przygotowania do otwarcia Kliniki Neurochirurgii PAN, zaawansowane są prace związane m.in. z powstaniem chirurgii dziecięcej jednego dnia. Niedawno utworzyliśmy nowy, najnowocześniejszy w Warszawie Oddział Intensywnej Terapii. Klimatyzowany, wyposażony w sprzęt i aparaturę najnowszej generacji, zapewnia pacjentom komfortowe warunki leczenia. W tym roku wygraliśmy konkursy Ministerstwa Zdrowia na realizację dwóch programów wczesnego wykrywania nowotworów – raka szyjki macicy i raka gruczołu krokowego. W nadchodzącym roku planujemy utworzenie szpitalnego oddziału ratunkowego oraz oddziału psychiatrycznego, fundamentów dla kolejnych klinik CMKP, a ponadto, wykorzystując naszą doświadczoną kadrę lekarzy różnych specjalności zabiegowych, oddziału chirurgii jednego dnia dla dorosłych.

Tegoroczne osiągnięcia oraz plany rozwijania kolejnych specjalności, obok znacznego dorobku istniejących oddziałów, zakładów, poradni (m.in. endokrynologia, chirurgia dziecięca, patomorfologia), pozwala-

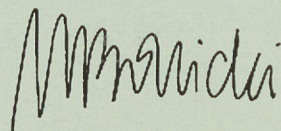
Marek Balicki – Dyrektor Szpitala Bielańskiego

ją mieć nadzieję na udaną restrukturyzację. Chcemy jak najszybciej dostosować wolumen naszych świadczeń do rzeczywistego zapotrzebowania i podnieść ich poziom tak, by uzyskać certyfikaty jakości. Dążymy do tego konsekwentnie, ponieważ chcielibyśmy w nieodległej przyszłości stworzyć na Bielanach nowoczesne centrum zdrowia, znaleźć się w ścisłej czołówce najlepszych warszawskich szpitali.

Nasze zamierzenia i konkretne działania znajdują akceptację samorządu Warszawy i innych instytucji. Cieszymy się z dobrych, bezpośrednich kontaktów z Gminą Warszawa-Bielany, na terenie której pracujemy, z Gminą Warszawa-Centrum, a zwłaszcza z Żoliborzem, z Łomiankami i Izabelinem. Do wszystkich naszych sprzymierzeńców kieruję słowa podziękowania. Mam nadzieję, że nasza współpraca będzie się zacieśniać i rozwijać z pożytkiem dla mieszkańców miasta i jego obrzeży, którym szpital służy cztery dziesięciolecia.

Dziękuję szczególnie wszystkim byłym i obecnym pracownikom szpitala, za ich trud i serce, które oddawali i oddają chorym.

Dziękuję Koleżankom i Kolegom z Komitetu Organizacyjnego obchodów 40-lecia Szpitala, za ich zaangażowanie, pracę i pomoc w organizowaniu naszego jubileuszu.

Marek Balicki rocznik 1953, absolwent Akademii Medycznej w Gdańsku, specjalista w dziedzinie anestezjologii i psychiatrii. Pracę zawodową rozpoczął w 1978 r. w Szpitalu Miejskim w Łęborku.

Aktywny w „Solidarności” lat osiemdziesiątych, m.in. członek komitetu strajkowego, ogólnopolskiego strajku okupacyjnego przedstawicieli służby zdrowia w listopadzie 1980 r., członek Zarządu Regionu Gdańskiego i delegat na I Zjazd NSZZ „S”. Internowany w stanie wojennym, kontynuował działalność w opozycyjnych strukturach podziemnych, w 1983 r. ponownie więziony.

Od 1987 r. mieszka w Żąbkach pod Warszawą. Do nominacji na stanowisko I Zastępcy Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej – we wrześniu 1992 r. – pracował w Szpitalu Psychiatrycznym Drewnica. Od 1990 r. był dyrektorem tego Szpitala. Podczas wyborów do samorządu terytorialnego w maju 1990 r. został radnym miasta Żąbki.

Posel na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej I i II kadencji wybierany w województwie warszawskim. W latach 1992–93 Przewodniczący Międzyresortowego Zespołu ds. Reform Zabezpieczenia Społecznego i Systemu Świadczeń Zdrowotnych.

PATRONAT HONOROWY OBCHODÓW JUBILEUSZU

JOLANTA KWAŚNIEWSKA

KOMITET HONOROWY OBCHODÓW JUBILEUSZU

Edmund Ambroziak
Joanna Fabisiak
Hanna Gutowska

Alina Janowska
Mieczysław Król

Jacek Kuroń
dr n. med. Krzysztof Kuszewski
Hanna Kwiatkowska-Tulczyńska
dr hab. n. med. Mariusz Łapiński
prof. dr hab. med. Mirosław Mossakowski
Włodzimierz Nieporęt
prof. dr hab. med. Janusz Piekarczyk
Krzysztof Piesiewicz
Antoni Pietkiewicz
Jarosław Pinkas

Maciej Piróg
Paweł Piskorski
prof. dr hab. med. Walerian Staszkiwicz

mgr inż. Karol Szadurski
Jan Wieteska
dr n. med. Andrzej Włodarczyk
Tadeusz Zieliński

Starosta Powiatu Warszawskiego
Posłanka na Sejm RP
Przewodnicząca Okręgowej Warszawskiej
Izby Pielęgniarek i Położnych
Aktorka
Przewodniczący Rady Społecznej
Szpitala Bielańskiego
Poseł na Sejm RP
Doradca Prezydenta RP
Członek Zarządu Powiatu Warszawskiego
Dyrektor Centralnego Szpitala Klinicznego w Warszawie
Prezes Polskiej Akademii Nauk
Przewodniczący Sejmiku Mazowieckiego
Rektor Akademii Medycznej w Warszawie
Senator RP
Wojewoda Mazowiecki
Zastępca Dyrektora ds. Medycznych Mazowieckiej
Regionalnej Kasy Chorych
Sekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia
Prezydent Warszawy
Dyrektor Centrum Medycznego
Kształcenia Podyplomowego
Burmistrz Gminy Warszawa-Bielany
Burmistrz Gminy Warszawa-Centrum
Przewodniczący Okręgowej Rady Lekarskiej
Poseł na Sejm RP, Wiceprzewodniczący Komisji Zdrowia

KOMITET ORGANIZACYJNY OBCHODÓW JUBILEUSZU

Przewodnicząca:

prof. dr hab. med. Bibiana Mossakowska

Wiceprzewodnicząca:

mgr Renata Jelińska

Członkowie:

dr Adrian Bong
dr Magdalena Czubak
dr n. med. Beata Jurkiewicz
Elżbieta Dworniak
Cecylia Kołodziejczyk
Tadeusz Kowalski
dr Andrzej Kuźawczyk
dr Krzysztof Lerch
Irmina Markuszewska
dr Stanisław Miernowski
dr Stanisław Olecha
Barbara Piekarska
mgr Anna Prokopowicz
Barbara Poniatowska-Sobkiewicz
Grażyna Puzio
Krystyna Siedlecka
dr Włodzimierz Siemianowski
Janina Stufka
mgr Władysława Tondys
mgr Ewa Zarzycka
prof. dr hab. Stefan Zgliczyński
mgr Krystyna Zielińska

ZARYS HISTORII SZPITALA BIELAŃSKIEGO

Szpital Bielański położony jest na skraju Lasku Bielańskiego, między ulicami Ceglowską i Marymoncką w Gminie Warszawa-Bielany.

Przed półwiekiem lokalizację dla Szpitala wybrał i zatwierdził dr Aleksander Pacho (1912 – 1971). W latach 1948–56 był pierwszym po wojnie Kierownikiem Stołecznego Wydziału Zdrowia. Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia w 1956–61. On to wmurował kamień węgielny pod budowę Szpitala Bielańskiego w jednym z najpiękniejszych zakątków lasu. Dołożył wszelkich starań, aby zrealizować jego budowę. Trwała ona długo, około 10 lat. 19 grudnia 1960 r. odbyło się uroczyste otwarcie.

Kubatura Szpitala wynosi około 160 000 m³. Zbudowany jest w jednej bryle w kształcie litery H.

Prawe ramię budynku od ulicy Marymonckiej zajęły Oddziały Internistyczne, Urologiczny, Chirurgii Dziecięcej, Obserwacyjny i Neurologiczny, Pracownia Rentgenodiagnostyczna, Poradnia Stomatologiczna i Pracownia Protetyczna. W łączniku mieściła się Administracja, Laboratorium, Zakład Fizykoterapii i Rehabilitacji, Punkt Krwiodawstwa, Pracownia Serologiczna, Blok Operacyjny, Sterylizacja, kuchnia i sala wykładowa. W lewym ramieniu znajdowały się Oddziały: Chirurgii Ogólnej, Urazowej, Laryngologii, Okulistyki, Położnictwa i Ginekologii oraz Noworodków.

Ogólna Izba Przyjęć Szpitala usytuowana była na parterze, w szczycie prawego skrzydła od strony ulicy Marymonckiej, z bardzo wygodnym podjazdem, a ginekologiczno-położnicza – w szczycie lewego skrzydła.

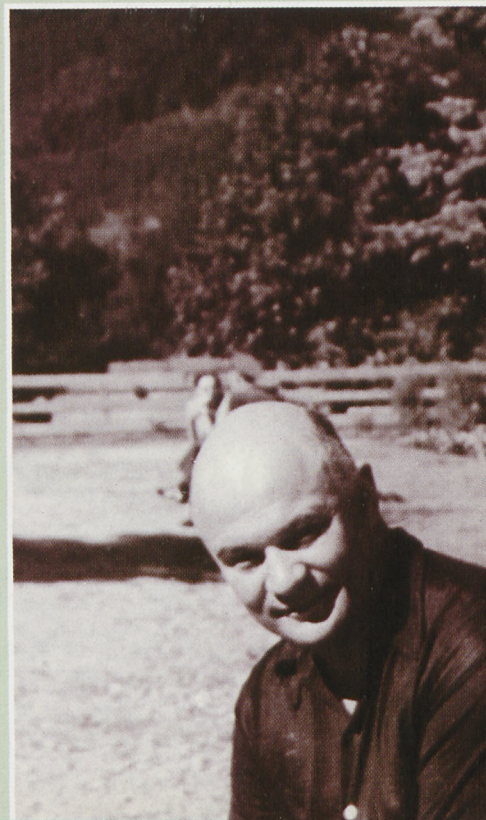
Od końca 1960 roku działała Przychodnia Przyszpitalna, która była integralną częścią Szpitala.

Szpital stanowił bazę dla Studium Doskonalenia Lekarzy A.M. w Warszawie. Większa część oddziałów była klinikami, które łącznie z Zakładem Anatomii Patologicznej i Zakładem Diagnostyki Laboratoryjnej stanowiły placówki dydaktyczno – naukowe.

Szpital liczył 656 łóżek, nie wliczając w tę liczbę łóżek noworodkowych.

Piękny teren od strony południowej Szpitala z sosnami, basenem, ławkami stwarzał pacjentom i ich rodzinom możliwość korzystania ze spacerów i odpoczynku.

dr Aleksander Pacho

Pełnił rolę szpitala rejonowego dla 160 000 mieszkańców dzielnic Bielany i Żoliborza oraz Łomianek i Izabelina, zapewniając fachową, pełnoprofilową pomoc medyczną.

W początkowym okresie działalności Szpital Bielański przeżywał okres świetności. Był wizytowany przez liczne delegacje rządowe, resortowe i grupy lekarzy z różnych kontynentów: Afryki, Azji, obu Ameryk oraz Europy.

Od grudnia 1960 r. do 1975 r. funkcjonował III Oddział Chorób Wewnętrznych.

W 1982 roku przeniesiono Oddział Okulistyczny do Szpitala Praskiego na okres planowanego remontu. Oddział ten nie powrócił dotychczas do Szpitala Bielańskiego, a na jego miejscu powstał Oddział Diagnostyki Endokrynologicznej.

W tym okresie dobudowano do lewego ramienia nowy budynek – 3 piętrowy pawilon H dla Przychodni Przyszpitalnej, Zakładu Rentgenodiagnostyki, Stołecznej Przychodni Endokrynologicznej i Administracji Szpitala, połączony łącznikiem.

14.12.1999 r. Prymas Polski Ks. Kardynał Józef Glemp nadaje szpitalowi imię Księdza Jerzego Popiełuszki

Pośród lekarzy 9 posiada tytuł profesora, 38 doktora nauk medycznych, a wśród pozostałych lekarzy 78 posiada II stopień specjalizacji.

Poza czołowymi postaciami wpisanymi w historię Szpitala i wymienionymi na jej kartach należy wspomnieć cichych, skromnych, ofiarnych pracowników statystyki medycznej, administracji, obsługi gospodarczej i technicznej, kuchni, pralni, sanitariuszy, bez których funkcjonowanie Szpitala byłoby niemożliwe. ■

14 grudnia 1999 roku Szpitalowi Bielańskiemu nadano imię Księdza Jerzego Popiełuszki. Przy wejściu głównym do budynku wmurowana została tablica pamiątkowa z popiersiem Patrona i cytatem „niech [...] lecząc ciało nie zapominają o duszy ludzkiej, która jest częścią samego Boga”.

Szpital Bielański liczy obecnie 616 łóżek.

W ciągu 40 lat działalności przyjętych zostało ponad 557 tysięcy chorych. W okresie 10 lat w Przychodni Przyszpitalnej leczono prawie 1,5 miliona pacjentów, w Centralnej Konsultacyjnej Poradni Endokrynologicznej – prawie 300 tysięcy.

Szpital Bielański zatrudnia 1250 pracowników; personel medyczny liczy 1040 osób, obsługa gospodarcza, techniczna i administracja 210 osób.

Szpital Bielański nocą

DYREKTORZY NACZELNI SZPITALA BIELAŃSKIEGO

doc. dr med. Andrzej Trojanowski 1960

dr med. Wojciech Kamiński 1961

dr med. Aleksander Pacho 1961–1971

dr Tomasz Niedeck 1971–1972

dr Ewald Michalski 1972–1974

dr Jerzy Kober 1974

dr n. med. Wiktor Psikuta 1974–1978

dr Zofia Czerniawska 1978–1980

dr Wojciech Taniewski 1980–1991

dr Przemysław Żak 1991–1996

mgr Jan Brodowski 1996–1999

dr Marek Balicki 1999–

Szpital

Bielański

Szpital

Bielański

I ODDZIAŁ CHORÓB WEWNĘTRZNYCH i PODODDZIAŁ DIAGNOSTYKI ENDOKRYNOLOGICZNEJ

I Oddział Chorób Wewnętrznych rozpoczął pracę 16 stycznia 1961 r., kontynuując działalność I Katedry Chorób Wewnętrznych Instytutu Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich, przeniesionej z Instytutu Gruźlicy przy ul. Płockiej 26. Katedra i Klinika były pierwszym ośrodkiem krajowego systemu kształcenia podyplomowego i specjalizacji lekarzy, wokół której zorganizowano Studium Doskonalenia Lekarzy, później Instytut, a następnie Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego (CMKP).

Integralną częścią Katedry i Kliniki, kierowanej wówczas przez **prof. dr med. Walentego Hartwiga**, był Zakład Izotopów, specjalizujący się w rozpoznawaniu i leczeniu chorób tarczycy.

Kierownikami oddziałów w Klinice byli wówczas **dr hab. med. Wandalin Massalski**, **dr med. Kazimierz Boreyko-Chodkiewicz** i **dr med.**, później **prof. dr med. Wiktor Gąsiorowski**.

Kształcenie podyplomowe w zakresie endokrynologii, polegało wówczas na przekazywaniu umiejętności, a raczej sztuki, rozpoznawania chorób gruczołów wewnętrznego wydzielania, bez możliwości oznaczania hormonów w płynach ustrojowych. Leczenie i utrzymanie przy życiu chorych np. z niedoczynnością kory nadnerczy, bez możliwości stosowania hydrokortyzonu, było wówczas nie lada sztuką. Wprowadzenie i upowszechnienie metylotiouracylu, w leczeniu nadczynności tarczycy albo adenektomii w leczeniu choroby Cushinga, należało wówczas do dużych osiągnięć w skali kraju. Rozpoznanie i wyleczenie pierwszego w Polsce przypadku zespołu Conna (1956), oraz wprowadzenie (1959) radiojodu do leczenia nadczynności tarczycy, wskazywało już na dochodzenie do średniego poziomu europejskiego.

W 1970 r. Katedra otrzymała obecnie obowiązującą nazwę Kliniki Endokrynologii Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego (CMKP).

Po przejściu na emeryturę w 1980 r. **prof. W. Hartwiga**, kierownikiem Kliniki został **prof. dr hab. med. Stefan Zgliczyński**. Kontynuacją dzieła założyciela Kliniki jest powołana, przez Jego współpracowników, Narodowa Fundacja Endokrynologii im. W. Hartwiga, której celem jest finansowe wspieranie naukowej i edukacyjnej, działalności w zakresie endokrynologii w skali kraju.

Klinika Endokrynologii w Szpitalu Bielańskim w Warszawie przyjmuje chorych z terenu całego kraju; prowadzi działalność diagnostyczno-terapeutyczną, naukową i dydaktyczną w oparciu o I Oddział Chorób Wewnętrznych, Pododdział Diagno-

Prof. dr med. Walenty Hartwig – twórca szkoły endokrynologii

styki Endokrynologicznej (ogółem 89 łóżek), Centralną Konsultacyjną Poradnię Endokrynologiczną, Pracownię Izotopową (2 scyntygrafy), Pracownię Denzytometryczną (denzytometry LUNAR DPX i LUNAR Expert).

Największą liczbę chorych w skali kraju leczono w Klinice z powodu chorób podwzgórza i przysadki (m.in. Prolactinoma, Acromegalia, choroba Cushinga, Thyrotropinoma), nadczynności i niedoczynności przytarczyc oraz tarczycy, wytrzeszczu złośliwego w chorobie Graves-Basedowa, guzów nadnerczy, hormonalnie czynnych guzów trzustki. Klinika specjalizuje się też w rozpoznawaniu i leczeniu osteoporozy, oraz zaburzeń hormonalnych towarzyszących menopauzie u kobiet i andropauzie u mężczyzn. Jest też wiodącym w skali kraju ośrodkiem kształcenia podyplomowego lekarzy w zakresie endokrynologii i chorób wewnętrznych.

Tytuły lub stopnie naukowe uzyskało w Klinice 8 profesorów, 8 docentów lub doktorów habilitowanych, 45 doktorów nauk medycznych lub biologicznych. Opublikowano ponad 700 prac w czasopismach naukowych krajowych i zagranicznych, oraz wydano 5 wielonakładowych podręczników.

Kierownik Kliniki wchodzi w skład komitetów honorowych i naukowych międzynarodowych i krajowych kongresów. M.in. jest założycielem i prezesem Polskiego Towarzystwa Menopauzy i Andropauzy, Narodowej Fundacji Endokrynologii im. W. Hartwiga, współzałożycielem Międzynarodowego Towarzystwa Badań nad Starzeniem się Mężczyzn, członkiem licznych międzynarodowych i krajowych towarzystw naukowych. Zespół Kliniki opracował szereg nowych metod diagnostyczno-terapeutycznych; był wielokrotnie wyróżniany nagrodami naukowymi Sekretarza Naukowego PAN, Wydziału VI PAN oraz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

W Klinice pracuje m.in. kilkunastu specjalistów endokrynologów, w tym 5 profesorów i 12 doktorów nauk medycznych lub doktorów habilitowanych.

Prof. dr hab. n. med. Jadwiga Słowińska-Srzednicka jest zastępcą dyrektora Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego.

Do największych osiągnięć Kliniki zaliczamy jej działalność na polu kształcenia podyplomowego lekarzy. W ciągu 21 lat kierowania Kliniką przez **prof. S. Zgliczyńskiego**, kształcenie stacjonarne na kursach z zakresu endokrynologii i chorób wewnętrznych odbyło 24.000 lekarzy specjalistów.

Egzamin specjalizacyjny z endokrynologii zdało 593 lekarzy specjalistów z zakresu chorób wewnętrznych, ginekologii lub pediatrii. Egzamin specjalizacyjny II stopnia z zakresu chorób wewnętrznych zdało 582 lekarzy.

Wielu z nich zostało później profesorami, kierownikami klinik lub ordynatorami oddziałów chorób wewnętrznych, ginekologii i pediatrii. Wielu pracuje w USA, Kanadzie, Australii i w krajach Europy. ■

Wigilia 1995 r. – siedzą od lewej: profesorowie doktorzy habilitowani medycyny; Wojciech Jeske, Anna Kasperlik-Zaluska, Stefan Zgliczyński, Barbara Migdalska, dr med. Tadeusz Górowski oraz prof. dr hab. med. Jadwiga Słowińska-Srzednicka

II ODDZIAŁ CHORÓB WEWNĘTRZNYCH i PODODDZIAŁ INTENSYWNEJ OPIEKI KARDIOLOGICZNEJ

Był pierwszym oddziałem rozpoczynającym działalność leczniczą w historii Szpitala Bielańskiego. Otwarty został 19 grudnia 1960 r.

Pierwszym ordynatorem był doc. dr med. Józef Rydygier (1960–1972), kolejnymi: dr Regina Hintz, dr Jerzy Zengteler, dr Maria Dembińska, dr Agnieszka Majdax, dr Marek Świdziński.

Najdłużej pracującymi lekarzami w zespole doc. J. Rydygiera byli: dr Tomasz Niedek, dr Zygmunt Ślipko, późniejszy adiunkt w Klinice Kardiologii, dr Jarosław Kolanowski, dr Stanisław Jonas, dr Teresa Kasperska-Czyżyk, dr Jadwiga Zubkow. W zespole dr J. Zengteler – dr Wiesława Ciećwierska, dr Ewa Kędzierska, dr Leszek Adamski, dr Agnieszka Jaskulska, dr Violetta Tobijasiewicz, dr Joanna Kotlarska, dr Maja Jeżewska, mgr reh. Tomasz Klepko.

W dniu otwarcia Oddziału etatowa ilość łóżek wynosiła 60, obecnie 56, oraz 9 łóżek w Pododdziale Intensywnej Opieki Kardiologicznej.

W II Oddziale Wewnętrznym pracuje 14 lekarzy, 21 pielęgniarek, 14 salowych i 2 sekretarki medyczne. Rocznie przyjmuje się 1800–2000 pacjentów. Jest miejskim oddziałem pełnoprofilowym. Równocześnie rozszerzona jest działalność kardiologiczna. Dla wszystkich pacjentów Szpitala Bielańskiego wykonywana jest próba wysiłkowa, badania Holtera oraz badania echokardiograficzne.

Oprócz pracy w Szpitalu, ordynator oraz zespół lekarzy prowadzili zajęcia dydaktyczne dla studentów Wydziału Lekarskiego i Wydziału Stomatologii Akademii Medycznej, a od 3 lat dla studentów Akademii Wychowania Fizycznego.

1996 r. – przekazanie kardiologicznego systemu komputerowego przez Komitet Pomocy Polsce z Londynu.

Od lewej: Wiesław Piach-Wańkowski, dyrektor dr Przemysław Zak, dr Agnieszka Majdax, dr n. med. Maria Magdalena Dembińska

Pododdział Intensywnej Opieki Kardiologicznej

Pododdział Intensywnej Opieki Kardiologicznej został otwarty 15 listopada 1978 r. dzięki staraniu ówczesnego ordynatora Oddziału dr Jerzego Zengteler. Początkowo sala posiadała 5 łóżek z centralą monitorującą oraz sprzętem niezbędnym do monitorowania, leczenia i ewentualnego przeprowadzania reanimacji chorych. Po remoncie w 1995 r. zwiększono liczbę łóżek do 9.

Sala reanimacyjna służyła i służy pomocą wszystkim oddziałom Szpitala Bielańskiego w prowadzeniu chorych ze świeżym niedokrwieniem mięśnia sercowego, głównie w postaci zawału serca, groźnych dla życia zaburzeń rytmu serca, stanów po nagłym zatrzymaniu krążenia z przyczyn kardiologicznych.

Rocznie sala Intensywnej Opieki Kardiologicznej przyjmuje około 650 pacjentów.

We współpracy z naukowymi ośrodkami krajowymi i zagranicznymi, w Pododdziale IOK i w II Oddziale Wewnętrznym przeprowadzono wiele naukowych programów badawczych. ■

*II Oddział Chorób wewnętrznych – rok 1982.
Siedzą od lewej: dr J. Buczek, dr E. Kruczkowska, dr Jerzy Zengteler (ordynator), dr n. med. M. Dembińska, dr L. Widebski. Za ordynatorem stoi dr Agnieszka Majdax, żona ordynatora.*

Sala „R” na II Oddziale Chorób Wewnętrznych

IV ODDZIAŁ CHORÓB WEWNĘTRZNYCH

Aktualnie istniejący IV Oddział Chorób Wewnętrznych powstał w wyniku przekształcenia Oddziału Obserwacyjno-Hematologicznego. Oddział ten funkcjonował od 1 stycznia 1961 r. Ordynatorem był **prof. dr med. Włodzimierz Ławkowicz**, który 1 sierpnia 1961 r. odszedł wraz z zespołem hematologów do Kliniki Hematologicznej Instytutu Hematologii.

Oddział Obserwacyjno-Hematologiczny został przekształcony w: Oddział Obserwacyjny (24-lózkowy), którego ordynatorem został **dr Aleksander Pachó**; oraz pododdział neurologiczny (18-lózkowy), prowadzony przez **dr med. Marię Dowgiałło** i **lek. med. Krystynę Puciłowską**.

Pierwszymi lekarzami pracującymi w Oddziale Obserwacyjnym byli: **dr A. Pachó** – ordynator, **dr Maria Pałasz**, **dr Magdalena Marciński**, **dr Barbara Bencik**, **dr Genowefa Puławska**.

Po śmierci **dr A. Pachó** ordynatorem oddziału obserwacyjnego został **dr Tomasz Niedek**, który pełnił także obowiązki dyrektora szpitala.

W 1975 roku Oddział Obserwacyjny przekształcono w IV Oddział Chorób Wewnętrznych, liczący 55 łóżek. Osobliwością natury organizacyjno-administracyjnej jest fakt, że wobec zlikwidowania III Oddziału Wewnętrznego przy ul. Felińskiego, Szpital Bielański ma trzy oddziały chorób wewnętrznych o numeracji I, II i IV.

Dr T. Niedek kierował oddziałem nieprzerwanie do przejścia na emeryturę w grudniu 1988 r. Następnie, obowiązki ordynatora pełniła **lek. med. Jadwiga Makowska**, która od grudnia 1988 r. była zastępcą ordynatora. Od 1 lutego 1989 r. ordynatorem był **doc. dr n. med. Stefan Dmochowski**. Po jego śmierci, w czerwcu 1998 r., obowiązki ordynatora pełni **lek. med. J. Makowska**.

IV Oddział Chorób Wewnętrznych – dr Jadwiga Makowska – ordynator oddziału bada pacjentkę

Obecnie IV Oddział Chorób Wewnętrznych jest pełnoprofilowym oddziałem internistycznym. Do dyspozycji pacjentów oferuje sale 2-, 3-, 4- i 6-osobowe. Chorymi opiekuje się dziewięcioosobowy, doświadczony zespół lekarzy, spośród których najstarszy staż pracy mają ordynator dr J. Makowska i dr Dariusz Osuch.

W ostatnich dziesięciu latach oddział wyszkolił wielu młodych lekarzy. Około 15 osób uzyskało specjalizację I i II stopnia z zakresu chorób wewnętrznych. Ponadto, ciągle rośnie liczba hospitalizowanych chorych. Rocznie przyjmuje się 1700–1800 pacjentów. Liczby te dowodzą, że 55 łóżek to zbyt mało, aby zaspokoić potrzeby.

Raz w tygodniu odbywają się szkolenia, na których przedstawiane są prace o różnorodnej tematyce, niezbędne w codziennej praktyce lekarskiej. Na bieżąco prezentowane są również streszczenia piśmiennictwa fachowego. Asystenci oddziału uczestniczą także w posiedzeniach organizowanych przez Polskie Towarzystwo Internistyczne, Kardiologiczne, Pulmonologiczne, Diabetologiczne, Endokrynologiczne. Jednocześnie oddział prowadzi podyplomowe staże lekarskie oraz praktyki studenckie.

Opiekę nad chorymi sprawuje 19 pielęgniarek i 10 salowych.

W codziennej służbie chorym personel oddziału pozostaje wierny hasłu: „Leczymy tak, jak byśmy chcieli, aby nas leczono”.

Szpital

Bielański

ODDZIAŁ CHIRURGII DZIECIĘCEJ

Działalność kliniczną rozpoczął w sierpniu 1961 r.

Etatowych łóżek dla noworodków, niemowląt i dzieci starszych, było i jest 35. Oddział posiada salę operacyjną w Bloku Operacyjnym, Ambulatorium Ostrodyżurowe, Poradnię Chirurgii Dziecięcej w Przychodni Przyszpitalnej.

Ordynatorami Oddziału byli: **dr med. Janina Radlińska** – od 1.08.1961 r. do 1.08.1972 r., **prof. dr hab. med. Bibiana Mossakowska** – od 1.09.1972 r. do dzisiaj.

Od 1977 r. do 1999 r. Oddział pełnił Regionalny Nadzór Specjalistyczny ds. Chirurgii Dziecięcej w byłych województwach: ciechanowskim, ostrołęckim i siedleckim.

Rejon podległy Oddziałowi i Przychodni Przyszpitalnej obejmował 80 000 dzieci (do 1998 r.), obecnie ograniczony do województwa mazowieckiego. Stałe, ostre dyżury pełnione są przez zespół lekarski w składzie 2-osobowym przez całą dobę. Chirurdzy dziecięcy konsultują również dzieci z innych oddziałów szpitalnych; Oddziału Dziecięcego (30 łóżek) i Oddziału Noworodkowego (50 łóżek), współpracują też z innymi oddziałami zabiegowymi Szpitala.

Rocznie przyjmowanych jest ok. 1 000 dzieci, a operowanych ok. 650 dzieci. Wieloetapowo leczone są dzieci z wadami rozwojowymi, ze szczególnym uwzględnieniem wad ośrodkowego układu nerwowego, przewodu pokarmowego oraz układu moczowo-płciowego. W grupie pacjentów z urazami (w tym z urazami wielonarządowymi i oparzeniowymi), zapewniana jest specjalistyczna opieka przed-, śród-, i pooperacyjna, z możliwością wczesnej rehabilitacji i dalszego jej kontynuowania.

Przychodnia Przyszpitalna obejmuje opieką dyspenseryjną dzieci z wadami rozwojowymi, po urazach wielonarządowych i oparzeniach, oraz sprawuje opiekę katamnesticzną nad wszystkimi dziećmi leczonymi w Oddziale. Prowadzi też profilaktykę i leczenie wrodzonej dysplazji i zwichnięć stawów biodrowych, od noworodka do 3 roku życia.

Prof. B. Mossakowska z zespołem

Roczny wskaźnik śmiertelności wynosił w ostatnich latach 0,7% - 0,4% - 0%.

W zespole pracują: ordynator i 8 asystentów (7 z II stopniem, 1 z I stopniem), 3 osoby z zespołu posiadają stopień doktora nauk medycznych, a ordynator – profesora doktora habilitowanego medycyny.

Osiągnięcia Oddziału:

- wprowadzenie nowoczesnych metod diagnostycznych w zaburzeniach rozwojowych płodu i noworodka,
- opracowanie nowoczesnych metod chirurgicznego leczenia wad rozwojowych,
- działalność profilaktyczno-lecznicza urazów wieku dziecięcego,
- opracowanie programu współczesnego leczenia oparzeń.

W związku z ratyfikowaniem Konwencji o Prawach Dziecka w 1991 r.:

- zorganizowanie pracy zespołu opieki nad Dzieckiem Maltretowanym – Krzywdzonym,
- zapewnienie udziału rodzica w procesie leczenia i rehabilitacji przez przyjęcia dzieci do Oddziału wraz z matkami,
- zorganizowanie Szkoły Szpitalnej.

Dorobek naukowy Oddziału: 150 publikacji, doniesień zjazdowych, artykułów, w tym 3 obronione prace na stopień doktora nauk medycznych i 1 praca habilitacyjna.

W planach rozwoju Oddziału oficjalne powołanie Mazowieckiego Ośrodka Leczenia Oparzeń na bazie Oddziału Chirurgii Dziecięcej lub Kliniki Chirurgii Dziecięcej CMKP oraz „Chirurgii Jednego Dnia”. ■

1999 r. – wizytacja szpitala, Prymas Polski Kardynał Józef Glemp

ODDZIAŁ CHIRURGII OGÓLNEJ

Powstał w 1946 r. w Szpitalu Miejskim nr 7 przy ul. Felińskiego, a w 1961 r. został przeniesiony do nowo wybudowanego Szpitala Bielańskiego.

Pierwszym ordynatorem i jednocześnie dyrektorem Szpitala był doc. dr med. Andrzej Trojanowski. Po nim, do 1980 r. Oddział prowadził prof. dr med. Wojciech Wiechno. Następnie przez rok kierował Oddziałem dr Wojciech Taniewski, a w latach 1981–82 dr Adam Dziewięcki. Od 1982 r. do 1988 r. ordynatorem był prof. dr hab. med. Krzysztof Bielecki. Od 1989 r. do chwili obecnej ordynatorem jest dr n. med. Krzysztof Górnicki.

Oddział Chirurgii Ogólnej liczy 60 łóżek. Zatrudnionych jest poza ordynatorem 10 asystentów, którzy wykonują rocznie około 1400 operacji. Posiada własną Pracownię Endoskopową przeprowadzającą badania dla wszystkich oddziałów szpitalnych. Asystenci Oddziału prowadzą przyszpitalne poradnie specjalistyczne: gastrologiczną, proktologiczną naczyniową i stomijną. Ta ostatnia, w chwili powstania w 1984 r., była drugą tego typu placówką w Polsce. Obecnie, jest największą Poradnią Stomijną w kraju, w której zarejestrowanych jest 1800 pacjentów.

Oddział zabezpiecza potrzeby chirurgiczne mieszkańców Bielan, Żoliborza i okolic. Poza typową pracą usługową, za interesowania Oddziału dotyczą leczenia chorób tarczycy i patologii jelita grubego. Dobrze układająca się współpraca z Kliniką Endokrynologii CMKP i Zakładem Patomorfologii, pozwoliła wypracować odpowiedni schemat diagnostyki i leczenia schorzeń tarczycy, a szczególnie raka tarczycy. W Oddziale wykonywane są operacje z zastosowaniem szwu mechanicznego (staplery). Oddział Chirurgii Ogólnej był jednym z pierwszych w Warszawie przeprowadzają-

Na górze od lewej: W. Dziewirski, P. Dąbrowski, A. Owieczko, M. Szczepkowski, R. Puławski, M. Sawicki, W. Waskiewicz, M. Wór, W. Drewniak, P. Liszka-Dalecki

Na dole od lewej: R. Szepietowski, M. Wodecka, D. Antczak, M. Chojnowski, K. Górnicki (ordynator), W. Didenko, J. Franz, A. Bong

cych operacje laparoskopowe. Od 1992 r. wykonano ich ponad 1300. Najczęstszą operacją jest cholecystektomia – tą metodą przeprowadzane są operacje wyrostka robaczkowego, a także operacje na jelicie grubym i laparoskopie diagnostyczne.

Asystenci Oddziału czynnie uczestniczą w zjazdach krajowych i zagranicznych, a także w posiedzeniach Oddziału Warszawskiego Towarzystwa Chirurgów Polskich. Od 1999 r. Oddział otrzymał akredytację na prowadzenie specjalizacji z chirurgii ogólnej.

Przez 40 lat działalności Oddziału Chirurgii Ogólnej Szpitala Bielańskiego pracowało w nim wielu chirurgów, którzy do dziś pozostają we wdzięcznej pamięci pacjentów. W czasie kierowania Oddziałem przez prof. dr med. W. Wiechno byli to: doc. dr med. Lech Półtorak, lek. med. Jerzy Światopełk-Zawadzki, lek. med. Adrian Bong, lek. med. Andrzej Gulczyński, dr n. med. Jan Antczak, lek. med. Krzysztof Sędzimir. Od 1981 r. do dziś w Oddziale nieprzerwanie pracują z-ca ordynatora lek med. Ryszard Szepietowski, dr n. med. Marek Szczepkowski, lek med. Marek Sawicki, lek. med. Marek Wór i lek. med. Marek Chojnowski. ■

Szpital

Bielański

ODDZIAŁ CHIRURGII URAZOWO-ORTOPEDYCZNEJ

Leczenie pierwszych pacjentów na Oddziale Urazowo-Ortopedycznym rozpoczęło we wrześniu 1961 r. Podobnie, jak większość oddziałów tego szpitala, był on Kliniką Studium Doskonalenia Lekarzy (SDL). Ordynatorem liczącego 60 łóżek oddziału został **prof. dr med. Jerzy Szulc**.

Klinika zajmowała się głównie problematyką urazową. **Prof. J. Szulc**, chirurg, zainspirowany przez **prof. Tadeusza Sokołowskiego**, nestora polskiej chirurgii urazowej, kontynuował pomysł stworzenia odrębnej specjalności – chirurgii urazowej. Przez kilka lat odbywały się nawet egzaminy specjalistyczne w tym zakresie.

W 1966 r. **prof. J. Szulc** został powołany na kierownika Kliniki Chirurgii Urazowej i Ortopedycznej CKP WAM.

Klinika Chirurgii Urazowo – Ortopedycznej SDL została zlikwidowana, a ordynatorem Oddziału został **prof. dr med. Tadeusz Witwicki**. Oprócz leczenia urazów narządu ruchu, Oddział rozszerzył zakres działalności o problematykę nowotworów narządu ruchu oraz leczenie skrzywień kręgosłupa. **Profesor T. Witwicki** kierował Oddziałem do 1987 r.

Po jego przejściu na emeryturę kierownictwo Oddziału objął **prof. dr hab. med. Kazimierz Rapała**. Chcąc utrzymać dobrą tradycję Oddziału, wprowadzono nowe metody leczenia endoprotezoplastykę całkowitą, w leczeniu zmian zwyrodnieniowych stawów biodrowych, czynnościowe leczenie obrażeń narządu ruchu. Zmieniono postępowanie w leczeniu złamań szyjkowo – krętarzowych, stosując u ludzi starszych endoprotezoplastykę połowiczną Austin – Moora

*Siedzą od lewej: W. Pszczelkowska – pielęgniarka oddziałowa, M. Serwach, prof. dr hab. med K. Rapała – ordynator, dr B. Iwaszkiewicz, dr P. Obidziński, dr M. Obrębski.
Stoją: zespół pielęgniarek i asystentów*

i zespolenia prętami Endera. Kontynuowano stabilne zespolenia złamań. Rozpoczęto współpracę z Wydziałem Rehabilitacji AWF w Warszawie.

W 1997 r. stanowisko ordynatora objął **dr n. med. Andrzej Jacek Bendek**, długoletni adiunkt Kliniki Ortopedycznej AM w Warszawie. Zastępcą ordynatora i równocześnie kierownikiem odcinka żeńskiego jest **dr Bohdan Iwaszkiewicz**, kierownikiem odcinka męskiego jest **dr n. med. Mirosław Serwach**. W Oddziale pracują dwie doświadczone panie mgr rehabilitacji: **Julia Jabłońska i Anna Obst**.

W 62-lózkowym Oddziale wykonywanych jest rocznie około 1000 zabiegów operacyjnych. Na bloku dysponujemy wydzieloną salą operacyjną wyposażoną w 2 aparaty radiologiczne z torem wizyjnym, współpracujące z ortopedycznym stołem chirurgicznym. Dewiza Oddziału, która stanowi podstawę filozofii leczenia, to maksimum efektów terapeutycznych przy minimalnej interwencji chirurgicznej. W leczeniu złamań stosowane są nowoczesne ryglowane gwoździe śródszpikowe sztywne i elastyczne, pręty Endera, metoda Epiblok. W zakresie ortopedii, ze szczególnym zainteresowaniem są leczeni chorzy, ze zmianami zwyrodnieniowymi stawów biodrowych i kolanowych, oraz ze zmianami wrodzonymi lub nabytymi stóp. W leczeniu stawów biodrowych stosuje się protezy cementowe jak i bezcementowe. Wykonywane są również zabiegi rekonstrukcyjne i naprawcze. W przypadku konieczności wymiany endoprotez stawu biodrowego, wykonywane są zabiegi rekonstrukcyjne i naprawcze. W leczeniu stawów kolanowych stosujemy również nowoczesne metody endoskopowe.

Oddział pełni codziennie ostry dyżur urazowy, prowadzi poradnię specjalistyczną ortopedyczną, oraz gabinet kontroli podyżurowych. W tych ambulatoriach, w ciągu roku, leczonych jest ponad 30 tys. pacjentów.

Zespół Oddziału aktywnie uczestniczy w pracach naukowych. W ostatnich 2 latach ogłoszono i opublikowano 9 prac naukowych, poświęconych nowoczesnym metodom zaopatrywania urazów narządu ruchu. ■

*Zdjęcie wykonane z okazji otwarcia Oddziału Chirurgi Urazowo-Ortopedycznej Szpitala Bielańskiego 22.10.61 r.
Operujący – dr Węgrzyn i dr Bazylczuk*

ODDZIAŁ LARYNGOLOGII

Oddział Laryngologii Szpitala Bielańskiego jest sukcesorem Kliniki Otolaryngologii Studium Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich Akademii Medycznej w Warszawie powstałej 22 marca 1960 r. Pierwszym kierownikiem Kliniki była **doc. dr med. Teofila Bystrzanowska** (od 1964 r. profesor), wybitny otolaryngolog, współtwórca polskiej audiologii. **Prof. T. Bystrzanowska** była znakomitym dydaktykiem, członkiem międzynarodowych towarzystw naukowych, autorem wielu doniesień i prac naukowych, a także podręczników głównie z zakresu audiologii. I Klinika Laryngologii SDL w Warszawie była wiodącą placówką dydaktyczną dla całej Polski. Tu organizowano i prowadzono wiele kursów szkoleniowych i doskonalących z zakresu różnych działów otolaryngologii, głównie audiologii, alergologii, medycyny przemysłowej, otoneurologii, onkologii w zakresie otolaryngologii itp. Zastępcą **prof. T. Bystrzanowskiej** był **dr Eugeniusz Markiewicz**. Powstały: Poradnia Foniatryczna, prowadzona przez **doc. dr med. Remigiusza Domańskiego**, a później przez **dr Aleksandrę Muras**, Poradnia Audiologiczna, którą przez długie lata prowadziła **dr n. med. Wanda Wojnarowska**.

Wspomniane szczególne zainteresowanie audiologią, zaowocowało powstaniem pierwszego i przez wiele lat jedyne polskiego podręcznika audiologii pod redakcją **prof. T. Bystrzanowskiej** pt. „Audiologia kliniczna”.

W 1972 r. Studium Doskonalenia Lekarzy zostało przemianowane na Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego. W Szpitalu Bielańskim pozostał Oddział Laryngologiczny (tzw. miejski). Zlikwidowano Klinikę Otolaryngologii SDL pozostawiając Oddział Laryngologiczny, który spełniał funkcje rejonowego oddziału dla dzielnic Warszawy i miejscowości podwarszawskich. Pomimo tego nadal odbywały się kursy i szkolenia tak, jak za poprzednich lat.

Prof. T. Bystrzanowska odeszła z Oddziału w 1974 r., przechodząc do Zakładu Dydaktyki Akademii Medycznej. W tym okresie wielu członków zespołu wyjechało do pracy za granicą.

W 1974 r. ordynatorem został **prof. dr hab. med. Jan Kuś**, który prowadził Oddział do 1980 r. Rozwinął i udoskonalił on nowoczesną chirurgię ucha, w szczególności chirurgię otosklerozy, operacje zwężenia krtani i tchawicy, operacje wad wrodzonych oraz nowotworów głowy i szyi. Nadal prowadzone były kursy doskonalące, a także zajęcia ze stu-

prof. dr hab. med. Jan Kuś

*Ordynator Oddziału Laryngologii
dr n. med. Jan Bardadin*

osoby ze zmianami nowotworowymi w zakresie głowy i szyi. Wykonywana jest większość operacji onkologicznych, łącznie z chirurgią rekonstrukcyjną ubytków pooperacyjnych. Oddział ściśle współpracuje z Kliniką Nowotworów Głowy i Szyi Centrum Onkologii w Warszawie. Przy Oddziale działają poradnie: laryngologiczna; audiologiczna łącznie z punktem doboru, sprzedaży i serwisem aparatów słuchowych, alergologiczna oraz pracownia otoneurologii.

Oddział pełni ostre dyżury laryngologiczne dla Warszawy i Województwa stołecznego. ■

dentami. Zastępcą prof. J. Kusia był dr E. Markiewicz, później zaś dr Zygmunt Fitowski. Prof. J. Kuś odszedł z Oddziału w 1980 r. Ordynatorem został dr Henryk Karpiński, asystent prof. Bystrzanowskiej. Oddział prowadził działalność usługową dla bardzo dużego rejonu, który obejmował Żoliborz, Bielany, Legionowo, Nowy Dwór, Wołomin, Zielonkę, Żąbki, Otwock, Józefów. W sumie teren zamieszkiwało około 600 000 mieszkańców.

Kolejnymi ordynatorami Oddziału byli: 1993–1997 dr Mieczysław Grabowski, a od 1997 r. dr n. med. Jan Bardadin.

W ciągu 40 lat działalności wielu lekarzy uzyskało I oraz II stopień specjalizacji z laryngologii i audiologii. Oddział Laryngologii Szpitala Bielańskiego był i pozostał pełnoprofilowym oddziałem specjalistycznym, wykonującym praktycznie wszystkie czynności diagnostyczne i operacyjne z zakresu współczesnej otolaryngologii. W szczególności wykonywane są różnorodne operacje zatok obocznych nosa, również endoskopowe, operacje uszne, tak w przypadku przewlekłych chorób ucha jak w przypadku upośledzeń słuchu przewodzeniowych. Dużą grupę chorych stanowią

Pierwsza od prawej prof. dr med. Teofila Bystrzanowska

ODDZIAŁ OKULISTYKI

1 września 1961 r. do nowopowstałego Oddziału Okulistycznego Szpitala Bielańskiego przeniosła się Katedra i Klinika Okulistyki Studium Doskonalenia Lekarzy Akademii Medycznej.

Początkowo Zakład Okulistyki, a następnie Katedra i Klinika były jedynymi ośrodkami w kraju, zajmującymi się w sposób zorganizowany podyplomowym szkoleniem okulistów. Później stopniowo, poczynając od 1963 r., włączyły się w proces szkolenia podyplomowego inne ośrodki.

Kierownikiem Instytutu Doskonalenia, a później Katedry i Kliniki Okulistyki był prof. dr med. Wiktor Arkin. Po przejściu profesora na emeryturę, obowiązki kierownika pełniła prof. dr hab. med. Zofia Dąbrowska-Trzcińska.

W ramach Kliniki zostały zorganizowane następujące pracownie: histopatologiczna, biochemiczna, fotograficzna i mikologiczna. Została rozbudowana Przychodnia Przyszpitalna, w skład której wchodziła Poradnia Rehabilitacji Zeza i Przeciwwjaskrowa.

Początkowo szkolenie podyplomowe miało na celu przygotowanie dużej liczby lekarzy z I stopniem specjalizacji. W 1958 r. wprowadzono krótkie kursy doskonalące dla ordynatorów, a w 1964 r., dwutygodniowe szkolenia poświęcone jaskrze, keratoplastyce, rehabilitacji zeza oraz najnowszym osiągnięciom diagnostycznym i terapeutycznym.

Do roku 1971 zorganizowano 76 różnego rodzaju kursów dla 715 słuchaczy.

Działalność Katedry i Kliniki Okulistyki obejmowała kilka kierunków.

Głównym tematem była keratoplastyka. Drugim ważnym kierunkiem działalności naukowej były nowotwory narządu wzroku. Klinika w szerokim zakresie zajmowała się jaskrą. Ze względu na prowadzenie działalności dydaktycznej Klinika zajmowała się prawie wszystkimi działami okulistyki, zarówno z pozycji diagnostycznych jak i leczniczych.

W ciągu 18 lat istnienia Kliniki, ogłoszono w różnych pismach naukowych polskich i zagranicznych 165 prac w tym kilka monografii.

Pracownicy Kliniki brali udział w licznych zjazdach i sympozjach krajowych i zagranicznych.

Okres bielański w dziejach Kliniki zapisał się wyjątkową atmosferą jaka panowała w zespole. Wszyscy byli przejęci ideą szkolenia. Ten ton i kierunek nadawał prof. W. Arkin. Stworzono niezwykłą więź między

Prof. dr med. Wiktor Arkin

kierownictwem naszej Kliniki i kierownictwem Studium Doskonalenia Lekarzy, między zespołem Kliniki i kursantami.

W 1972 r. nastąpiła reorganizacja SDL-u. Katedra i Klinika Okulistyki została zlikwidowana, pozostając wyłącznie jako Oddział Okulistyczny Szpitala Bielańskiego. Kierownicy Katedr i Klinik zostali przeniesieni do Akademii Medycznej w Warszawie jako samodzielni pracownicy naukowci.

Oddział Okulistyczny prowadził w dalszym ciągu szkolenie podyplomowe lekarzy. W 1975 r. Wydział Zdrowia i Opieki Społecznej, mimo uzasadnionych protestów, zmniejszył liczbę łóżek w Oddziale z 60 do 35.

Od 1979 r. Oddział Okulistyczny stał się bazą kliniczną II Wydziału Lekarskiego AM w zakresie okulistyki.

W 1981 r. w związku z przewidywanym remontem kapitalnym budynku, Oddział Okulistyczny Szpitala Bielańskiego został przeniesiony czasowo do Szpitala Praskiego. Przeszedł cały skład osobowy oddziału tj. lekarze, pielęgniarki i salowe oraz wyposażenie i aparatura. W Szpitalu Bielańskim pozostała poradnia strabologiczna oraz przeciwwjaskrowa.

W Szpitalu Praskim, dzięki staraniom jego dyrekcji, zostały stworzone bardzo dobre warunki pracy. Oddział otrzymał 62 łóżka oraz własny blok operacyjny z dwoma stołami.

W 1987 r. w ramach II Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej została utworzona Klinika Akademii Medycznej.

W 1991 r. stanowisko kierownika kliniki na bazie Oddziału Okulistycznego Szpitala Bielańskiego objął prof. dr hab. n. med. Jerzy Szaflik.

Historia „bielańskiej okulistyki” kończy się w grudniu 1994 r., gdy Wydział Zdrowia podjął decyzję o przejściu Kliniki Okulistycznej przez Szpital Praski.

Niezależnie od zmian organizacyjnych, lokalizacji i nazewnictwa, nasza jednostka jak najsumiennie i systematycznie spełniała swą podstawową rolę placówki naukowej, dydaktycznej i klinicznej szczybla akademickiego. Wykonywaliśmy wszystkie rodzaje operacji okulistycznych. Szczególnym osiągnięciem była keratoplastyka. W latach 1964 do 1993 wykonaliśmy ponad 1400 przeszczepień rogówki.

W Klinice od 1971 do 1992 r. powstało ponad 300 prac naukowych (w tym 3 monografie), przeprowadzono 5 przewodów doktorskich, 2 habilitacje, a 6 asystentów zostało ordynatorami oddziałów okulistycznych.

Ocena naszej działalności nie byłaby pełna bez podkreślenia roli jaką spełniały w ciągu minionych lat pielęgniarki kliniki. Ich ofiarnej pracy zawdzięczamy nasze osiągnięcia. Na ręce **Tamary Miłkowskiej**, długoletniej pielęgniarki oddziałowej, przekazujemy wyrazy uznania i podziękowania dla wszystkich pielęgniarek za rzetelną i ofiarną pracę w Klinice. ■

Prof. dr hab. med. Zofia Dąbrowska-Trzcńska

ODDZIAŁ UROLOGII

Ilość etatowych łóżek w dniu otwarcia – 31, do dzisiaj nie uległa zmianie.

Pierwsza operacja została wykonana przez ordynatora **dr n. med. Jerzego Fryszmana** 10 sierpnia 1961 r., była to ureterolitotomia lewostronna.

Ordynatorzy Oddziału: **dr n. med. Jerzy Fryszman** od 1.01.1961 r. do 31.03.1973 r., **doc. dr hab. n. med. Mirosław Kazoń** od 1.06.1973 r. do 1.04.1976 r., **dr n. med. Jan Szymanowski** od 10.05.1976 do dzisiaj.

Najdłużej pracujący: **dr n. med. Jan Szymanowski**, 28 lat (1972–2000), **dr n. med. Bogusław Cybulski**, 25 lat (1961–1986), **dr Cezary Pazdyk**, 22 lata (1977–1999), **dr n. med. Jan Antczak**, 18 lat (1982–2000), **dr Jacek Kossakowski**, 16 lat (1961–1976), **dr Longina Rachwał-Sochacka**, 16 lat (1961–1976) **dr Tomasz Nadolski**, 15 lat (1985–2000), **dr Magdalena Czubak**, 15 lat (1985–2000).

Najważniejsze wydarzenia i osiągnięcia: doktoraty otrzymało 6 osób, specjalizację II stopnia z urologii uzyskało 16 lekarzy. Nagrody naukowe: Międzynarodowej Unii Walki z Rakiem (International Union Against Cancer) – w 1986 r. **dr n. med. J. Szymanowski** (w tym samym roku wygrał konkurs na pobyt w USA jako Visiting Profesor University of Florida), w 1987 r. **dr Zofia Kasprzycka**. Prace naukowe: 252 doniesienia naukowe na posiedzeniach Polskiego Towarzystwa Urologicznego, 248 publikacji w piśmiennictwie krajowym, 79 doniesień w piśmiennictwie zagranicznym.

Nowe techniki operacyjne:

– 1986 r.; po raz pierwszy w Polsce wytworzono, po cystektomi radykalnej z powodu raka pęcherza szczelny pęcherz krętniczko-kątniczy sposobem Indiana,

– 1988 r.; przeprowadzono po raz pierwszy w Polsce z dostępu pozalonnego prostatektomię radykalną, a w ro-

Operacja rozkruszania kamieni moczowych i niektórych nerkowych zestawem aparatury uzyskanym dzięki Urzędowi Gminy Warszawa-Bielany

ku 1989 po raz pierwszy w Polsce prostatektomię radykalną z dostępu nadłonowego z oszczędzeniem pęczyków naczyniowo-nerwowych sposobem Walsha,

– 1992 r.; przeprowadzono pierwszą w Polsce operację wytworzenia pęcherza zastępczego esiczo-odbytniczego po cystektomii radykalnej – zmodyfikowany Sigma-Rectum Pouch Moguncja II,

– 1993 r.; po raz pierwszy w Polsce dokonano usunięcia czopu nowotworowego z przedsionka serca metodą Bollacki i Jacqmin.

Staże specjalizacyjne do II stopnia z położnictwa – ginekologii, chirurgii ogólnej, ortopedii odbyło łącznie 128 lekarzy.

W 1988 r. jako Oddział przedstawiliśmy na sesji Towarzystwa Historii Medycyny „Historię 27 lat działania Oddziału Urologii”.

*Dr n. med. Jan Szymanowski z asystentem
przed zabiegiem*

ODDZIAŁ POŁOŻNICZO-GINEKOLOGICZNY

W latach 1961–1968 kierownik Kliniki SDL **prof. Małgorzata Serini-Bulska** była jednocześnie Specjalistą Krajowym ds. Położnictwa i Ginekologii. W Klinice odbywali 3-miesięczne szkolenia lekarze z całej Polski, specjalizujący się na II stopień z zakresu położnictwa i ginekologii. Tu leczono skomplikowane, często zaniedbane przypadki z innych rejonów kraju. Przeprowadzano, nowatorskie na ówczesne czasy operacje z zakresu ginekologii, co było możliwe z uwagi na fakt, że w Szpitalu Bielańskim działały świetnie zorganizowane kliniki zabiegowe i zakłady diagnostyczne. Prowadzono zajęcia dydaktyczne ze studentami AM w Warszawie. Klinika miała pokaźny dorobek naukowy, przeprowadzono szereg przewodów doktorskich oraz 2 habilitacje.

W latach 1968–1975 kierownikiem był **doc. dr n. med. Marian Dipont**. Zespół lekarzy pod jego kierunkiem i **prof. dr hab. med. Danuty Łozińskiej**, po raz pierwszy w Polsce zajął się problemem konfliktu serologicznego w zakresie czynnika Rh. Po raz pierwszy w Polsce przeprowadzono tu udaną transfuzję wewnątrzmaciczną do jamy otrzewnowej płodu.

*Prof. dr hab. n. med.
Małgorzata Serini-Bulska*

*Doc. dr hab. n. med.
Marian Dipont*

We współpracy z Instytutem Badań Jądrowych w Świerku, wykonywano placentografie izotopowe, w celu lokalizacji łożyska przed transfuzją wewnątrzmaciczną. Mając niezaprzeczalne osiągnięcia w zakresie diagnostyki i leczenia konfliktu serologicznego, nawiązano współpracę z Instytutem Hematologii i wdrożono profilaktykę konfliktu serologicznego w zakresie czynnika Rh, przez podawanie pacjentkom immunoglobuliny anty Rh D.

W latach 1975–1976 Oddział prowadziła **dr n. med. Agnieszka Duda-Dziewierz**, kontynuując z powodzeniem dzieło rozpoczęte przez poprzedników.

Lata 1976–1992 to okres ponownego rozkwitu naszego Oddziału, za kierownictwa **prof. dr hab. n. med. Longina Marianowskiego**. Przy Oddziale został utworzony Warszawski Ośrodek Konflikty Sero logicznego. Jako jedni z pierwszych w Polsce wykorzystaliśmy badanie USG w położnictwie, a następnie w ginekologii. Zastosowaliśmy nowoczesne metody biofizycznego i biochemicznego monitorowania do brostanu płodu. W 1986 r. przeprowadzono pierwszą w Polsce transfuzję do naczyń pępowinowych pło du, a w 1988 r. po raz pierwszy zastosowano suplementację albuminami przy transfuzji dopłodowej. Po raz pierwszy też wykonano drenaż wodogłowia oraz odbarczanie wodonercza u płodu. W 1978 r. zor ganizowaliśmy Szkołę Rodzenia, i jako pierwsi w Warszawie zaczęliśmy prowadzić tzw. porody rodzin ne. Rozbudowano zaplecze diagnostyczne, tworząc nowoczesne pracownie USG i RIA. Stworzono Kon sultacyjną Poradnię Przychodnię, tworząc trzystopniowy system opieki nad ciężarną. Stworzono pierw szą w Warszawie Poradnię dla Dziewcząt, która działa do dzisiaj. Prowadzono i udoskonalano zajęcia dy daktyczne dla studentów AM w systemie bloków internatowych. Bogaty dorobek naukowy Kliniki był prezentowany na licznych sympozjach i zjazdach zarówno krajowych, jak i zagranicznych.

Od 1992 r. ordynatorem Kliniki, a ostatnio oddziału miejskiego jest **dr n. med. Wiesława Latoszew ska-Smółko**, która podtrzymuje tradycje swoich wielkich poprzedników.

Oddział Patologii Cięży świadczy pełen zakres usług zgodnie z najnowszymi osiągnięciami perinato logii i wraz z Poradnią Przychodnią obejmuje kompleksową trzystopniową opieką ciężarne z grupy ry zyka.

W Oddziale Położnictwa Czystego prowadzimy porody rodzinne, ekologiczne, uczestniczymy w ak cji „Oddział przyjazny dziecku” oraz propagujemy karmienie piersią. Oddział ten jest prowadzony wzo rowo w systemie rooming in (matka razem z dzieckiem), a także w wybranych przypadkach lub na ży czenie położnicy, w systemie korespondencyjnym (dziecko w pewnym okresie jest pod opieką matki, a następnie pielęgniarki noworod kowej).

Siedzi **prof. dr hab. n. med. Longin Marianowski**, za nim stoją od lewej: 1 rząd - **L. Ruszkowska, G. Skawińska-Kijko, A. Duda-Dziewiarz, E. Kożuch, J. Leszczyńska-Bystrzanowska, K. Fałęcka, B. Nowakowska-Kosmala, B. Grzechocińska, E. Łukaszewicz, M. Nieżurawska**, 2 rząd - **A. Kuźawczyk, Z. Liziniewicz-Krzywicka, T. Kosiec, W. Latoszeńska-Smółko, R. Dębski, G. Choderna, K. Cichalewska**, 3 rząd - **B. Lewieszczyk, B. Niestuchowska-Frydrych, W. Niedziela, J. Majchrzak, W. Kozłowski, K. Wieczorek, J. Korzycki**

W Oddziale Ginekologii świadczymy pełen zakres usług diagnostyczno-leczniczych, operacyjnych i laparoskopowych.

W Przychodni Przyszpitalnej działają następujące poradnie:

Przyszpitalna, Cytodiagnostyczna, dla Dziewcząt, Chorób Sutka, Andrologiczna, Rozrodczości, Nietrzymania Moczu, Ryzyka Okołodородowego Oddziału Noworodkowego oraz Punkt Konsultacyjny Oddziału Ginekologicznego. Działają tu również: Pracownia Ultrasonograficzna, Pracownia Radioimmunologiczna oraz Pracownia Embriologii, współpracując z wyżej wymienionymi poradniami.

Reasumując, pion położniczo-ginekologiczny naszego szpitala świadczy pełen zakres usług położniczych, jak również w schorzeniach narządów kobiecych, kładąc główny nacisk na profilaktykę, wczesne wykrywanie i leczenie chorób nowotworowych.

W minionym 40-leciu w Oddziale obroniono 19 przewodów doktorskich, przeprowadzono 3 habilitacje. Oddział szczyti się również jedną nominacją profesora zwyczajnego. ■

Prof. dr hab. n. med.
Longin Marianowski

Szpital

Bielański

Szpital

Bielański

ODDZIAŁ NOWORODKÓW

Powstał w lutym 1961 r., posiadał 67 łóżek, dzisiaj tylko 35. Pierwszym ordynatorem była **prof. dr hab. med. Danuta Łozińska** (1961–1980 r.). Później **lek. med. Krystyna Fałęcka** (1980–1996 r.). Od 1996 r. do dzisiaj **lek. med. Grażyna Druś – Przybyszewska**.

Aktualny skład personelu lekarskiego: 4 lekarzy z II stopniem specjalizacji z neonatologii, 1 lekarz z I stopniem specjalizacji z pediatrii.

Najdłużej pracujący lekarz aktualnego zespołu: **lek. med. G. Druś-Przybyszewska** od 1979 r., oraz **lek. med. Dorota Krzyczkowska** od 1983 r.

Najdłużej pracujące pielęgniarki aktualnego zespołu: **Barbara Radzikowska** i **Anna Połonecka** od 1972 r., **Bożena Kamińska** od 1975 r., **Maria Kowalewska** od 1976 r., **mgr Barbara Pasińska-Kruk** od 1980 – do chwili obecnej Pielęgniarka Oddziałowa.

Oddział Noworodków przez wiele lat specjalizował się w leczeniu dzieci z chorobą hemolityczną w przebiegu konfliktu Rh. Pierwszy ordynator Oddziału, **prof. D. Łozińska**, wykonała pierwszą transfuzję dopłodową. Kolejny ordynator **dr K. Fałęcka** wraz z zespołem kontynuowała pracę w Ośrodku Konfliktów Serologicznych.

Rocznie w Oddziale wykonywano do 300 transfuzji wymiennych. W kolejnych latach ilość zabiegów stopniowo malała w związku z wprowadzeniem profilaktyki konfliktu Rh. Oddział Noworodków zajmował się również leczeniem dzieci z ciężkim ryzykiem okołoporodowym, w tym noworodków z bardzo niską masą urodzeniową. Od kilkunastu lat, do chwili obecnej, prowadzimy zajęcia dydaktyczne dla studentów Akademii Medycznej. Obowiązkowe staże odbywają w naszym Oddziale leka-

Pielęgniarka Krystyna Kieliszek

rze specjalizujący się w dziedzinie pediatrii oraz lekarze stażyści. Przez wiele lat w Oddziale Noworodków odbywały również praktyki słuchaczki szkół pielęgniarских.

Od 1993 r. noworodki w trakcie pobytu w Oddziale, przebywają razem z matkami w systemie „rooming in”. Oddział nasz uczestniczy w akcji „Szpital przyjazny dziecku”.

Od ponad 20 lat działa Poradnia Ryzyka Okołoporodowego, obejmująca, po zakończonym okresie hospitalizacji, opieką noworodki wysokiego ryzyka.

W szkole rodzenia, działającej przy naszym oddziale, wykłady prowadzi również lekarz pediatra neonatolog.

W okresie 40 – letniej historii Oddział Noworodków stale współpracuje z Oddziałem Chirurgii Dzieci Szpitala Bielańskiego. Publikacje medyczne lekarzy obecnie pracujących w Oddziale ukazywały się w piśmiennictwie medycznym (Ginekologia Polska, Medycyna po Dyplomie). Lekarze Oddziału stale podnoszą swoje kwalifikacje uczestnicząc w szkoleniach, sympozjach i zjazdach neonatologicznych. ■

Szpital

Bielański

ODDZIAŁ DZIECIĘCY

Rozpoczął działalność w 1961 r. jako Oddział Patologii Noworodka kierowany przez dr med. Karolę Karłowicz. Od roku 1968 przekształcony został w Oddział Niemowlęcy, którego ordynatorem była nadal dr K. Karłowicz, pielęgniarką oddziałową Helena Banasiak. Leczone tu dzieci do lat 7 z terenu Warszawy, głównie z okolicy Bielania i Żoliborza. W 1976 r. stanowisko ordynatora Oddziału objęła dr n. med. Jadwiga Miśkiewicz. W 1991 r. zmieniono nazwę Oddziału na Oddział Dziecięcy, funkcje pielęgniarki oddziałowej powierzono Hannie Jurkiewicz.

Personel, oprócz działalności leczniczej, zajmował się pracą dydaktyczną, kształcąc specjalistów I i II stopnia z zakresu pediatrii, prowadził ćwiczenia dla studentów AM z propedeutyki pediatrii i szkolenie lekarzy stażystów. Prowadził również nadzór merytoryczny nad wszystkimi poradniami dziecięcymi rejonu Bielania i Żoliborza.

Praca kliniczna ukierunkowana była w pierwszym okresie działania na problemy związane z żółtaczką okresu noworodkowego, oraz diagnostyką przewlekłych biegunk, z uwzględnieniem badań enzymatycznych, histopatologicznych (biopsja jelita). Zajmowano się także chorobami układu moczowo-płciowego, analizując wyniki leczenia zachowawczego odpływów pęcherzowo-moczowych, oraz częstotści występowania nefropatii refluksowej. Prowadzono pracę dotyczącą ryzyka rozwoju miażdżycy u dzieci na dietach eliminacyjnych i żywieniu pozajelitowym.

W związku z odejściem na emeryturę ordynator J. Miśkiewicz, od 1997 r. obowiązki ordynatora pełniła dr Wanda Niska, a od 1998 r. do dzisiaj ordynatorem jest dr Elżbieta Matuszewska, natomiast obowiązki pielęgniarki oddziałowej pełni Elżbieta Zak.

Otwarcie Kliniki Pediatrii CMKP. Od lewej stoją: prof. dr hab. med. Jacek Grygalewicz, prof. dr hab. med. Walerian Staszkiewicz, dyrektor Szpitala Bielańskiego Marek Balicki, przewodnicząca Rady Powiatu Hanna Kwiatkowska-Tulczyńska

Na bazie Oddziału Dziecięcego, w czerwcu 2000 r., otwarto Klinikę Pediatrii Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego pod kierownictwem **prof. dr hab. med. Jacka Grygalewicza**. Oprócz działalności leczniczej, Klinika ma za zadanie kształcenie lekarzy pediatrów i lekarzy rodzinnych, ustawiczne kształcenie zawodowe lekarzy w zakresie chorób dziecięcych oraz prowadzenie prac naukowo-badawczych. Klinika ma charakter ogólnopediatryczny. Świadczy usługi w pełnym zakresie u dzieci do 18 roku życia. Oddział współpracuje z Oddziałami Chirurgii Dziecięcej, Noworodkowym, Laryngologicznym, Neurologicznym, Zakładem Rehabilitacji. Przy Klinice działa nowo zorganizowana, unikalna w kraju, Poradnia Konsultacyjna dla dzieci z bezdechem sennym.

Opieka nad dzieckiem obejmuje nie tylko leczenie. Zapoczątkowano hospitalizację małych pacjentów wraz z rodzicami, zwłaszcza karmiącymi matkami. Znaczącą rolę w procesie leczenia odgrywają zajęcia lekcyjne i świetlicowe prowadzone przez pedagogów szkolnych pod kierownictwem **mgr Anny Prokopowicz**. Życzliwość, dobra współpraca personelu medycznego i rodziców zapewnia leczonym dzieciom poczucie bezpieczeństwa, ułatwia i przyspiesza powrót do zdrowia. ■

Boże Narodzenie 1978 rok.

Rok 1980.

ODDZIAŁ NEUROLOGII

Powstał w 1975 r. Początkowo był częścią Oddziału Obserwacyjnego; łóżka tzw. neurologiczne prowadziły **dr Maria Dowgiałło** i **dr Krystyna Puciłowska**.

Początkowo Oddział liczył 25 łóżek, potem 29, a obecnie 39. Pierwszym ordynatorem była **dr M. Dowgiałło**, a skład zespołu był następujący: zastępca **dr K. Puciłowska**, asystenci: **Danuta Wojdan**, jednocześnie kierownik Pracowni EEG, **Janina Opalko**, **Bożena Palczak**, potem dołączyli: **Jadwiga Malicka**, **Kazimierz Janaszek**, **Mieczysława Zduniak**.

Oddział obejmował opieką neurologiczną całą dzielnicę Bielany i część powiatu Nowy Dwór Mazowiecki.

Działała Poradnia Neurologiczna, w której udzielano konsultacji, kwalifikowano do przyjęcia do Oddziału.

W latach 1980–1988 r. ordynatorem była **dr K. Puciłowska**, z-cą **J. Opalko**, asystenci: **K. Janaszek**, **Grażyna Makowska**, **Halina Wasilewska**, **Jarosław Domański**, **Maria Dębowska**, **Aleksandra Słońska**.

W latach 1988–2000 ordynatorem była **dr J. Opalko**, z-cą **dr G. Makowska**.

Oddział wyszkolił wielu lekarzy neurologów I stopnia i II stopnia. Tylko w latach 1988–2000 specjalizację I stopnia uzyskało – 13 osób, zaś specjalizację II stopnia – 5 osób.

Oddział rozszerzył swoją działalność otwierając Poradnię Przeciwpadaczkową, a w 1999 r. Poradnię Zaburzeń Pamięci, której jednak nie udało się utrzymać z powodu braku lekarzy. Ciężka praca w Oddziale i znaczne obciążenie dyżurowe były powodem dużej fluktuacji zespołu lekarskiego. Na początku października 2000 r. stanowisko ordynatora objęła **dr G. Makowska**, po przejściu na emeryturę **dr J. Opalko**.

Oddział przyjmuje zarówno stany zagrożające życiu (udary, stany padaczkowe, zapalenia c.u.n), a także włączony jest w program profilaktyki udarów.

Uruchomienie w 1996 r. aparatu tomografii komputerowej pozwoliło rozszerzyć diagnostykę i skrócić czas hospitalizacji. ■

Rok 1998 – od lewej siedzą: dr, dr – Grażyna Makowska, Maria Dębowska, Janina Opalko, Kazimierz Janaszek; stoją - Magdalena Barlik, Ewa Chmielewska, Dariusz Jakubiec, Elżbieta Gronowska-Zalewska, Maria Konarska

Szpital

Bielański

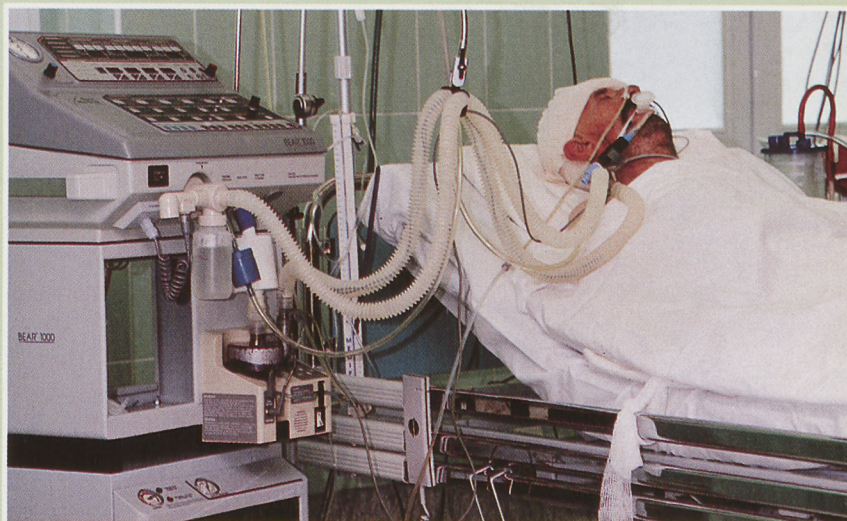
ODDZIAŁ INTENSYWNEJ TERAPII

Początki intensywnej terapii w Szpitalu Bielańskim sięgają lat 70 – tych, ale dopiero od roku 1981 zorganizowano samodzielną jednostkę – Oddział Intensywnej Opieki Medycznej (OIOM). Pierwszym kierownikiem Oddziału został **dr n. med. Piotr Luboiński**, po nim zaś **dr Gertruda Eichstaedt** i **dr n. med. Władysław Ciastoń**. Od 1991 r. Oddziałem kieruje **dr n. med. Tomasz Markowski**. OIOM, wyposażony w 3 stanowiska, miał sprostać potrzebom wieloprofilowego szpitala, posiadającego 650 łóżek. W takim kształcie miał funkcjonować kilka lat, przetrwał natomiast dwadzieścia. Postępująca dewastacja sprzętu, brak możliwości jego amortyzacji, pogarszające się z roku na rok warunki pracy i leczenia chorych stanowiły sygnał do działania i zmiany tego stanu.

Zmiany w funkcjonowaniu państwa oraz w ochronie zdrowia postawiły nowe wyzwania. Zmiany zachodzą także w Szpitalu Bielańskim. Można określić jako historyczną budowę nowoczesnego Oddziału Intensywnej Terapii. Sama budowa trwała kilka lat. Kierownictwo Szpitala pozyskało do tej inwestycji wielu sponsorów, bez wsparcia których budowa i wyposażenie Oddziału nie byłoby możliwe.

Dzięki pomocy Rządu Szwajcarii Oddział wyposażono w aparaturę najnowszej generacji. Oddział dysponuje systemem łączącym cechy klasycznego systemu monitorującego, z cechami klinicznej stacji informatycznej. Wspomaga to zdecydowanie podejmowanie prawidłowych decyzji w procesie leczenia pacjentów. Zainstalowana nowoczesna aparatura umożliwia również stosowanie wielu technik inwazyjnych w intensywnej terapii. Oddział wyposażono w respiratory najnowszej generacji, pompy infuzyjne, defibrylatory. Pacjenci leczeni są na nowoczesnych łóżkach i w klimatyzowanej sali.

Otwarty, w listopadzie 2000 r., Oddział Intensywnej Terapii spełnia wysokie wymagania stawiane medycynie przełomu tysiąclecia. Jest jednym z najnowocześniejszych w Warszawie. Ordynatorem Oddziału jest **dr n. med. T. Markowski**. Oddział liczy siedem stanowisk. ■

Szpital

Bielański

BLOK OPERACYJNY

Rozpoczął pracę w 1961 r. dysponując siedmioma salami operacyjnymi o specjalnościach: chirurgia ogólna, chirurgia urazowa, chirurgia dzieci, urologia, laryngologia i okulistyka. Organizatorką pracy i pierwszą pielęgniarką oddziałową była **Anna Strzelczyk**, kierownikiem Bloku była **dr Barbara Warda**, zatrudnionych było 16 pielęgniarek instrumentariuszek i trzy pielęgniarki anestezjologii.

Pierwszym kierownikiem zespołu anestezjologów był **dr Lech Sochacki**. Wiele zabiegów wykonywano w znieczuleniu miejscowym. Był to czas kiedy Szpital pełnił ostre dyżury dla miasta, w związku z czym praca w Bloku Operacyjnym była bardzo trudna.

Od maja 1981 r. sala operacyjna okulistyczna jest wykorzystywana przez inne oddziały w związku z przeniesieniem Oddziału Okulistycznego do Szpitala Praskiego.

Na przestrzeni lat zmieniali się ordynatorzy Bloku, zmieniały się pielęgniarki oddziałowe. Należy wspomnieć lekarzy pełniących funkcję kierownika Bloku; byli to: **dr Zbigniew Tusiewicz**, **dr n. med. Zbigniew Szlamiński**, **dr n. med. Piotr Luboiński**, **dr Gertruda Eichstaedt**, **dr n. med. Władysław Ciastoń** i obecny ordynator **dr n. med. Tomasz Markowski**.

Natomiast pracą instrumentariuszek i sanitariuszy kierowały kolejno pielęgniarki: **H. Krywionek**, **K. Wrzesińska**, **K. Szymańska**, **K. Jakubiak**, **J. Żukowska** i obecna oddziałowa od 1987 r. pielęgniarka **Elżbieta Bieńkowska** (zatrudniona od 1961 r.).

W roku 1968 powstał oddział anestezjologii oddzielając się organizacyjnie od Bloku Operacyjnego. Pierwszą pielęgniarką oddziałową była **Z. Skwierczyńska** i kolejno **E. Skrzypkowska**, **H. Górniak**. Obecnie funkcję tę pełni pielęgniarka **G. Motyka**.

Operuje dr Sławomir Marcinkiewicz i dr Stanisław Nitek oraz instrumentariuszka Grażyna Kopańska

Oddział zatrudnia 11-tu lekarzy i 23 pielęgniarki. Pełnią oni pieczę anestezyjologiczną nad Blokiem Operacyjnym, trzema salami operacyjnymi ginekologii i położnictwa oraz wszystkimi oddziałami Szpitala, gdzie wymagana jest interwencja anestezyjologiczna. Blok Operacyjny zatrudnia obecnie 24 wysoko wykwalifikowane instrumentariuszki, asystujące do zabiegów wszystkich specjalności chirurgicznych i pełniące ostre dyżury. Od lat 60-tych do dziś pracują pielęgniarki: E. Bieńkowska, E. Dworniak, B. Szewczyk.

W skład zespołu wchodził zawsze również sanitariusze, od pracy których zależało sprawne przebieganie zabiegów i tak należy wspomnieć pierwszą panią gospodarczą Józefę Pawłowską. Wiele lat przepracowały: Z. Kołodziejczyk, St. Kucharska, S. Kurowska. Do dziś pracują Maria Urynowicz i M. Dudek.

W ciągu 40 lat wykonano dwa remonty, które miały na celu poprawę stanu i modernizację Bloku. Obecnie wymaga on kolejnych zmian unowocześniających pracę zgodnie z wymogami osiągnięć w medycynie polskiej i europejskiej.

Szpital

Bielański

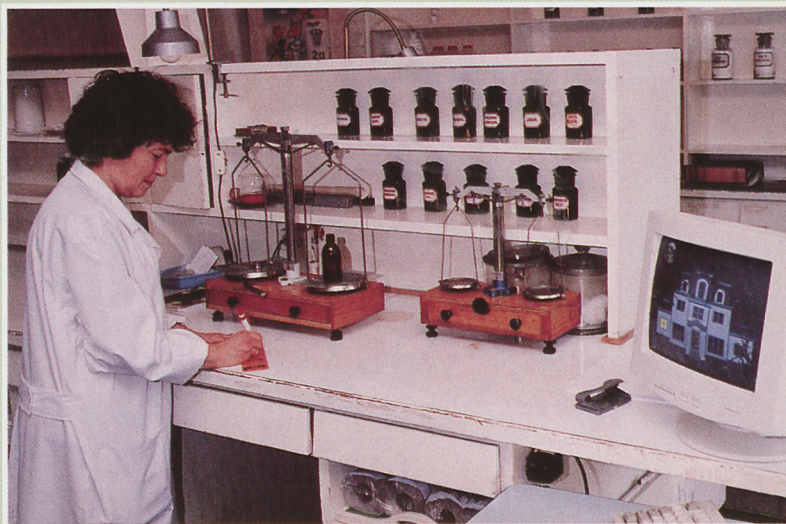
Działalność prowizoryczną rozpoczęła w drugiej połowie lipca 1960 r., w związku z otwarciem Przychodni Przyszpitalnej. 19 grudnia 1960 r. jako pierwszy otwarty został II Oddział Chorób Wewnętrznych. Od tego czasu Apteka rozpoczęła już normalne funkcjonowanie.

Do jej działalności należało systematyczne zaopatrywanie wszystkich oddziałów w leki gotowe i recepturowe, środki opatrunkowe, środki dezynfekcyjne itp. W miarę otwierania oddziałów zabiegowych zaistniała konieczność przygotowywania płynów infuzyjnych. W pomieszczeniu przygotowanym na ten cel (na III piętrze przy Bloku Operacyjnym) rozpoczęto produkcję płynów infuzyjnych w połowie 1961 r. Przygotowywano w tym okresie ca 200 butelek płynów dziennie, co pokrywało ówczesne zapotrzebowanie. Pierwszym kierownikiem była mgr Elżbieta Pawlak od 1.06.1960 r. do 1.03.1979 r.

W miarę uruchamiania nowych oddziałów przybywało pracowników. Ostatecznie ustalono etatyzację w Aptece na 7 magistrów farmacji i 3 techników farmacji. Od marca 1972 r., w związku z powstaniem ZOZ-u i rozszerzoną znacznie działalnością Apteki, przydzielono dodatkowo trzy etaty magistrów farmacji. Po przejściu na emeryturę mgr E. Pawlak, kierownikiem Apteki została mgr Antonina Zakrzewska.

W 1974 r. specjalizację I stopnia uzyskały: mgr E. Pawlak, mgr A. Zakrzewska, mgr Janina Kwiatkowska, mgr Wanda Karczewska, mgr Wanda Sosnowska, mgr Danuta Piotrowska, mgr Danuta Grabowska, mgr Stanisława Stasica. W 1976 r. specjalizację II stopnia uzyskały: mgr E. Pawlak, mgr A. Zakrzewska, mgr J. Kwiatkowska.

Apteka miała status apteki szkoleniowej, w związku z czym co roku w czasie wakacji kilku studentów farmacji odbywało tu praktykę. Natomiast w okresie roku akademickiego, kierownik apteki miał przydzielonych kilka grup studentów ostatniego roku, których zapoznawał z zasadami pracy Aptek Szpitalnych i go-

Ewa Paźniewska – starszy technik

spodarką lekiem. Od 1972 r. również technicy farmacji odbywali stałą praktykę apteczną w Szpitalu Bielańskim.

Od powstania ZOZ-u współpraca z rejonem była bardzo intensywna i bardzo pracowita. Dopiero w 1979 r. powstała na ul. Szajnochy druga Apteka, której zadaniem było zaopatrywanie wszystkich placówek leczenia otwartego (z wyjątkiem przychodni psychiatrycznych i przychodni przyszpitalnych) w leki, środki opatrunkowe i dezynfekcyjne. W 1991 r. Apteka ta została zamknięta, a jej funkcje przejęła Apteka Szpitala Bielańskiego.

Pod koniec lat 80-tych otwarta została Apteka leków darowych, której kierownikiem została **mgr Janina Dutka**. Apteka ta funkcjonowała do 1997 r.

Mgr A. Zakrzewska była kierownikiem Apteki Szpitalnej do listopada 1990 r. Od 1.12.1990 r. kierownikiem Apteki została **mgr Władysława Tondys** i jest nim do dzisiaj.

Obecna obsada personalna Apteki: 4 magistrów farmacji – w tym kierownik Apteki, 4 techników farmacji, 2 fasowaczki, 2 sanitariuszki, księgowa i pracownik administracyjny. ■

Szpital

Bielański

LABORATORIUM CENTRALNE

Działalność rozpoczęło 19 grudnia 1960 r., kiedy to kierownikiem mianowano doc. dr med. później profesora Mariana Jerzego Krawczyńskiego.

W pierwszym okresie zostały utworzone podstawowe pracownie: hematologii (kierownik: mgr Teresa Wiśniewska, lek. med. Zbigniew Sagan), serologii (lek. med. Maria Szostakowska), chemii klinicznej (lek. med. Zofia Halicka), analityki (lek. med. Janina Sieńczewska – Burzyńska), bakteriologii (dr n. przyr. Barbara Narbutowicz), białkowa (dr chem. Kazimierz Grajner). Laboratorium świadczyło usługi dla pacjentów szpitala oraz przychodni.

Na bazie Laboratorium Centralnego rozpoczęła wtedy też działalność Katedra Diagnostyki Laboratoryjnej Studium Doskonalenia Lekarzy (późniejsze Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego), również pod kierownictwem M. J. Krawczyńskiego.

Pracownicy Laboratorium brali czynny udział w pracach naukowych prowadzonych przez Zakład. Od 1962 do 1973 r. opublikowano prace naukowe zarówno w czasopismach polskich jak i zagranicznych (Journal of Clinical Pathology, Clinica Chimica Acta i in.). Pracownicy Laboratorium byli współautorami 125 prac. Brali też udział, jako wykładowcy i prowadzący ćwiczenia, w kursach doskonalących organizowanych przez Zakład.

W latach 1962–1973 r. Laboratorium Centralne było siedzibą konsultanta Krajowego ds. Diagnostyki Laboratoryjnej.

Należy również podkreślić udział pracowników Laboratorium w tworzeniu, w roku 1962 r., Sekcji Analityki Lekarskiej przy Polskim Towarzystwie Lekarskim. Sekcja ta dwa lata później przekształciła się w Polskie Towarzystwo Diagnostyki Laboratoryjnej. Towarzystwo działa do chwili obecnej, zrzeszając ponad 3 700 pracowników z wyższym wykształceniem.

Irena Miechowska – technik analityk

Na terenie Laboratorium, w roku 1966, powstało czasopismo naukowe „Diagnostyka Laboratoryjna”, przeznaczone dla pracowników, tak Laboratorium Centralnego jak i Zakładu Diagnostyki Laboratoryjnej CMKP. Ukazuje się ono do dzisiaj.

Od 1973 do 1988 r. kierownikiem Laboratorium Centralnego była **dr Juta Szturma**.

W oparciu o badania laboratoryjne wykonywane były różne prace naukowe przez lekarzy Szpitala Bielańskiego i CMKP.

Od 1.02.1988 r. do chwili obecnej kierownikiem Laboratorium Centralnego jest **mgr Krystyna Dmowska**.

Laboratorium jest wyposażone w nowoczesną aparaturę. Współpracuje z oddziałami, wykonując badania dla różnych programów naukowych. Bierze udział w wielu kontrolach jakości badań, zarówno krajowych jak i zagranicznych. Każda pracownia posiada certyfikat międzynarodowej kontroli (Riqas – biochemia, enzymy, lipidy, immunochemia, Abbott – hematologia). ■

Szpital

Bielański

PRACOWNIA BAKTERIOLOGII

W roku 1992 z Laboratorium Centralnego wydzielono Samodzielną Pracownię Bakteriologii Ogólnej pod kierownictwem mgr Marii Krystyny Kostrzewskiej. Od 1998 r. kierownikiem pracowni jest mgr mikrobiologii Grażyna Szozda. Pracownia czynnie uczestniczy w pracach Komisji ds. Zwalczania Zakażeń Szpitalnych i Komitetu Terapeutycznego. Posiada świadectwo wiarygodności badań mikrobiologicznych, uzyskane w ramach Ogólnopolskiego Sprawdzianu Wiarygodności Badań w mikrobiologii (Polmicro). Pracownia, w ramach międzynarodowych programów badawczych takich jak np. Projekt Alexander, współpracuje z Centralnym Ośrodkiem Badań Jakości w Diagnostyce Mikrobiologicznej. ■

mgr Grażyna Szozda

Szpital

Bielański

ZAKŁAD PATOMORFOLOGII

Zakład Patomorfologii Szpitala Bielańskiego (Sz. B.) mieści się w 1 piętrowym budynku, w parku leśnym, otaczającym Szpital. Od początku istnienia jest bazą lokalową dla Zakładu Patomorfologii Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego (CMKP), uczelni kształcącej pracowników służby zdrowia posiadających wyższe wykształcenie, głównie lekarzy. Zespoły obu zakładów uczestniczyły w kształceniu lekarzy w zakresie patomorfologii. Zapewniało to Szpitalowi wysoko wykwalifikowaną kadrę, a uczelni możliwość korzystania z bogatego materiału diagnostycznego dla celów dydaktyki i badań naukowych. Organizatorem i kierownikiem Zakładu (Sz. B.) była i jest nadal **prof. dr Maria Kobuszevska-Faryna**, która w latach 1961–1990, kierowała jednocześnie Zakładem CMKP. Po jej przejściu na emeryturę Zakładem CMKP kierowali kolejno: **prof. dr Witold Hański** (1990–1992), a po jego śmierci **dr n. med. Alicja Czorniuk-Śliwa** (1992–2000). Od 1.10.2000 r. kierownictwo Zakładu CMKP objął **dr n. med. Krzysztof Bardadin**.

W latach 50-tych i 60-tych, pierwszym i pilnym zadaniem było kształcenie młodej kadry patomorfologów, która po wojnie liczyła niespełna 20 osób. Obecnie jest ich ponad 400 – patomorfologów tj. lekarzy, po pięciu latach studiów specjalistycznych i zdaniu egzaminu. W Zakładzie Sz. B. cały wysiłek skierowano wówczas na opracowanie licznych form kształcenia podyplomowego o różnym czasie trwania (od 7 dni do 3 – ch miesięcy). Organizowano szkolenia ciągle, kursy o różnej tematyce, szkolenie indywidualne, zaoczne, konferencje naukowe, sesje wyjazdowe itp. W okresie 40 – lecia na 215 kursach przeszkolono 1892 lekarzy, a na 59 dwudniowych, ogólnokrajowych konferencjach dyskusyjno – informacyjnych, przeznaczonych dla kierowników i ich zastępców – 3149 lekarzy. W obu zakładach pracowało wówczas 36 lekarzy, specjalizację z patomorfologii otrzymały 24 osoby, stopień doktora nauk medycznych 15 osób. Kierownik zakładów Sz. B. i CMKP był opiekunem 4 przewodów habilitacyjnych. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymały 2 osoby, profesora zwyczajnego 1 osoba. Kilkunastu kolegów klinicystów dokonało prac doświadczalnych lub opracowało część swoich prac doktorskich z patomorfologii. Sześciu doktorów nauk medycznych wykonało część doświadczalną oraz otrzymało opracowanie patomorfologiczne swoich rozpraw habilitacyjnych. W sumie

Prof. dr Maria Kobuszevska-Faryna, Kierownik Zakładu Patomorfologii Szpitala Bielańskiego 1961–2000 r.

opublikowano 396 prac (oryginalne prace naukowe, opracowania ciekawej kazuistyki, podręczniki i skrypty, prace biograficzne itp.). Dla celów wspomagania dydaktyki produkowano fotografie, przeźrocza, tablice, plakaty, 3 filmy dydaktyczne z zakresu techniki sekcyjnej. 78 prac naukowych opublikowano w poważnych czasopismach zagranicznych, 23 uzyskały nagrody. Były to rozprawy omawiające problemy endokrynologii, ginekologii, onkologii, gastroenterologii, neuropatologii i patologii wieku dziecięcego. Cenne opracowania dotyczyły epidemii grypy lat 70-tych. Ważne dla praktyki było studium wskazujące na wadliwe rozpoznawanie chorób gruźlicy, zwłaszcza postaci krwiopochodnych. Przez 18 lat prowadzono prace w dwóch programach badawczych w 64 – DAR – 01, dotyczące badań ekologicznych nad działaniem rakotwórczych zanieczyszczeń powietrza w 10 miastach polskich oraz w programie PR – 6 – 2402, poświęconym wczesnym rozpoznaniom choroby nowotworowej u dzieci.

Działalność dydaktyczna oraz naukowa była w dużej części oparta na bogatym materiale czerpanym z codziennej pracy diagnostycznej dla oddziałów Szpitala Bielańskiego.

Spośród wielu zasłużonych dla zakładów lekarzy patomorfologów najdłużej w Zakładzie pracują: prof. dr med. M. Kobuszevska-Faryna, od 1961 r., dr n. med. A. Czorniuk-Śliwa, od 1964 r., dr Maria Barbara Gabryelewicz, od 1965 r., dr n. med. Maciej Wysocki, od 1979 r. dr Tamara Czwalińska, od 1981 r.

Zestawienie badań patomorfologicznych diagnostycznych wykonywanych w latach 1961–2000

Badania biopsyjne	565.495
Badania cytologiczne (badania BAC, BACC wykonane od 1981 r.)	13.559
Badania doraźne w latach 1961–1999 r.	4.125
Badania immunocytochemiczne od 1992 r.	447
Badania sekcyjne (sekcja zwłok) od 1961 r.	17.417
Badania mikroskopowe pośmiertne od 1961 r.	215.027
Badania neuropatologiczne makroskopowe mózgu i rdzenia 1991–1999 r.	344
Badania neuropatologiczne mikroskopowe 1991–1999 r.	2.470

Uczestnicy kursu Patomorfologia nerek, od lewej siedzą: dr Kazimierz Ryc, prof. Maria Kobuszevska-Faryna, prof. Stefan Kruś, dr Urszula Wojciechowska.

Od prawej: st. as. dr Jan Witkowski

ZAKŁAD FIZYKOTERAPII, REHABILITACJI I BALNEOLOGII

Organizatorem i pierwszym kierownikiem Zakładu był dr Stanisław Olecha. Pierwszy pacjent został przyjęty 12 stycznia 1963 r. na zabieg diatermii krótkofalowej.

Od początku działalności Zakład oferował następujące rodzaje zabiegów: diatermia krótkofalowa i mikrofalowa, terapuls, ultradźwięki, prądy diadynamiczne, elektrostymulacje, jonoforezy, galwanizacja, naświetlanie lampą sollux i kwarc, naświetlanie lampą Kromayera, prądy interferencyjne, masaże, inhalacje, okłady parafinowe.

W ramach rehabilitacji narządu ruchu, głównie po złamaniach kończyn górnych, wprowadzono terapię czynnościową, która obejmowała: tkactwo, koszykarstwo, wyroby z drewna i ze skóry. Sala terapii czynnościowej to sala nie tylko terapii rąk, ale i zespołów szyjno – barkowych z wyciągiem szyjnym – Pętlą Glissona.

Duża sala gimnastyczna, do ćwiczeń zespołowych i indywidualnych, wyposażona jest w sprzęt rehabilitacyjny i urządzenia do wyciągu kręgosłupa.

Poza zabiegami rutynowymi w Zakładzie zajmowano się leczeniem trudno gojących się ran, leczeniem zapalenia sutka u matek karmiących, stosowaniem elektrostymulacji w porażeniach i uszkodzeniach nerwów obwodowych, leczeniem nacieków po infekcjach, stymulacją mięśni gałki ocznej w podwójnym wiciu, stosowaniem fonoforezy w wytrzeszczu gałek ocznych.

Rozszerzono także, w internistycznych oddziałach szpitalnych, zakres rehabilitacji po zawale mięśnia sercowego. Rehabilitację wprowadzono także w oddziałach: internistycznych, OIOM, neurologicznym, urologicznym, położniczo-ginekologicznym, chirurgii ogólnej, chirurgii dziecięcej, laryngologicznym, diagnostycznym.

Wprowadzono rehabilitację w domu pacjenta po jego wyjściu ze szpitala, głównie po udarach mózgu. Rehabilitacja ta odbywa się pod kierunkiem lekarza, magistra rehabilitacji i masażysty.

Dr Marta Mączewska – kierownik zakładu

Dr S. Olecha prowadził specjalizację lekarzy na I i II stopień w zakresie medycyny fizykalnej i balneoklimatologii – stopień uzyskało 12 osób.

W latach 1963–1987 w Zakładzie pracowało: 7 lekarzy, 6 magistrów rehabilitacji, 11 techników fizjoterapii, 2 masażystów, 9 kąpielowych balneologicznych, 2 pielęgniarki na inhalacji.

Drugim kierownikiem Zakładu w latach 1987 – 1991 była dr Marzena Antoszek.

Zakład Fizykoterapii i Rehabilitacji zyskał renomę jednostki dobrze wyposażonej w nowoczesną aparaturę fizykoterapeutyczną i sprzęt rehabilitacyjny, zatrudniającą wysoko wykwalifikowaną kadrę medyczną. Dzięki temu Fundacja O. Kolbego wybrała nasz Zakład, do leczenia pacjentów poszkodowanych podczas II wojny światowej.

W latach 1963–1987 przyjęto ok. 50 000 pacjentów pierwszorazowych, wykonano ok. 250 000 zabiegów. Kierownik Zakładu wraz z kierownikiem techników fizjoterapii Krystyną Siedlecką nadzorowały pracę w Zakładach ZOZu.

Trzecim kierownikiem Zakładu (1991 r.) została dr Marta Mączewska, pracująca tu od 1970 r.

W ostatnim dziesięcioleciu, poszerzono zakres leczenia fizykalnego o laseroterapię, magnetoterapię i krioterapię. Rozszerzono też zakres rehabilitacji przyłóżkowej w oddziałach szpitalnych.

Dzięki Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Niepełnosprawnych przeprowadzono generalny remont Zakładu.

Uzyskujemy coraz lepsze wyniki w leczeniu schorzeń kręgosłupa, stawów, stanów pourazowych i neurologicznych, stanów po operacjach chirurgicznych urazowo – ortopedycznych dorosłych i dzieci, w schorzeniach urologicznych (nietrzymanie moczu), ginekologicznych, endokrynologicznych, foniatrycznych i innych.

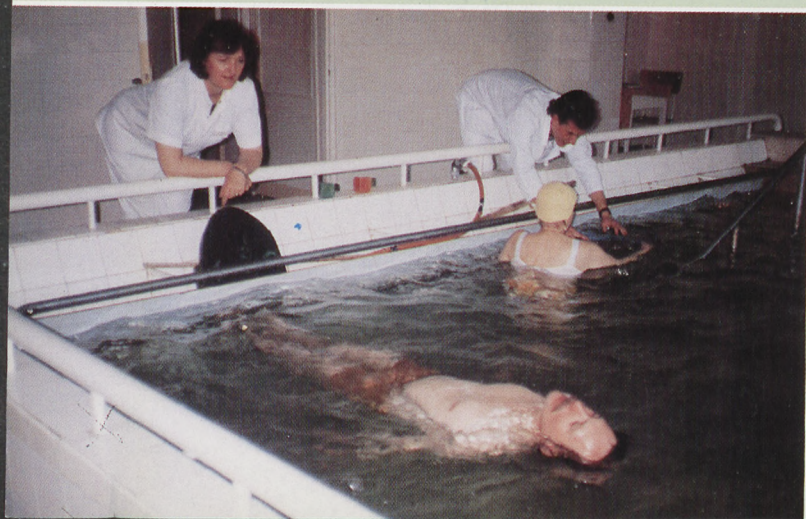
Lekarze fizykoterapii przyjmują od 5 000 do 10 000 chorych rocznie, w tym czasie wykonuje się około 150 000 zabiegów. Od stycznia 2000 r. pracujemy w systemie dwuzmianowym.

Prowadzone są ćwiczenia grupowe dla dzieci z wadami postawy grupy „bóle krzyża” oraz dla dorosłych – callanetics i inne rodzaje gimnastyki leczniczej, szkołę rodzenia, ćwiczenia w odciążaniu, ćwiczenia siłowe na nowoczesnym sprzęcie rehabilitacyjnym, masaż lecznicze, wyciągi lędźwiowe i szyjne kręgosłupa.

Zatrudnionych jest: 2 lekarzy, 7 magistrów rehabilitacji, 13 techników fizjoterapii, 3 masażystów, 5 kąpielowych balneologicznych, pielęgniarka, rejestratorka.

Najstarszym stażem pracownikiem jest mgr Krystyna Zielińska – od 1963 r., mgr Ewa Kazana – od 1969 r., i dr M. Mączewska – od 1970 r. ■

1986 r. – od lewej mgr rehabilitacji
Krystyna Zielińska

ZAKŁAD IZOTOPÓW

Działalność diagnostyczno-terapeutyczną rozpoczął w końcu 1960 r., jako integralna część Kliniki Endokrynologii CMKP. Kierował nią wówczas **prof. dr hab. med. Walenty Hartwig**. Wśród zatrudnionych wtedy pracowników naukowo-dydaktycznych Kliniki, wymienić należy: **prof. dr. med. Wiktora Gąsiorowskiego**, **dr. med. Tadeusza Górowskiego**, **dr. med. Andrzeja Bednarskiego**, **mgr. Oskara Chomickiego** i **dr. n. biol. Włodzimierza Czecha**.

Prowadząc szeroko zakrojoną działalność diagnostyczno-terapeutyczną, z wykorzystaniem radioizotopów jodu i technetu, tworzono podstawy medycyny nuklearnej w naszym kraju. W ciągu 40 lat działalności Zakładu leczono w nim ponad 22 000 chorych.

Podobnie jak przed laty, tak i obecnie, Zakład wchodzi w skład Kliniki Endokrynologii CMKP, od 21 lat kierowanej przez **prof. dr hab. med. Stefana Zgliczyńskiego**, który specjalizuje się w leczeniu chorych z nadczynnością tarczycy. ■

Szpital

Bielański

Szpital

Bielański

ZAKŁAD RENTGENODIAGNOSTYKI I DIAGNOSTYKI OBRAZOWEJ

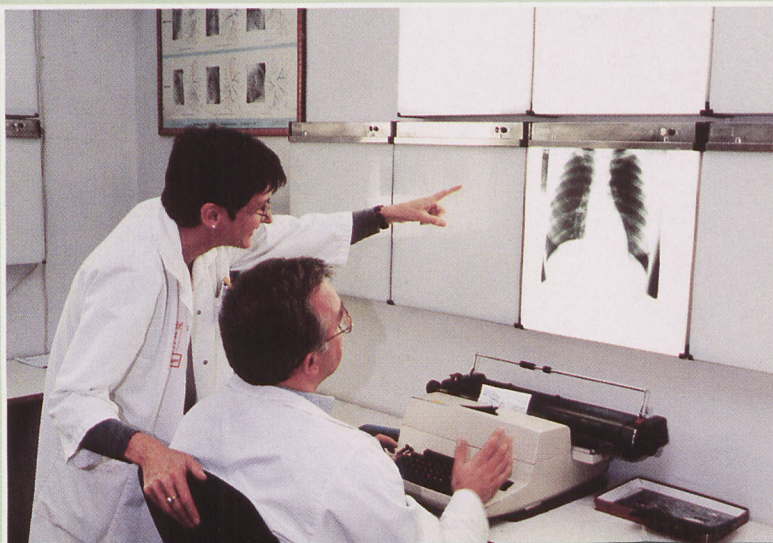
Organizowanie Pracowni Rentgenodiagnostycznej, przemianowanej na Zakład Rentgenodiagnostyki i Diagnostyki Obrazowej, w pierwszych latach działalności Szpitala Bielańskiego napotykało na trudności w wyposażeniu w odpowiednią aparaturę, jak i na trudności z zorganizowaniem kadr. Zawiodły plany stworzenia w pracowni bazy lokalowej dla Zakładu Radiologii Studium Doskonalenia Lekarzy WAM w Warszawie.

Pierwszymi kierownikami Pracowni byli: **dr med. Janusz Bowkiewicz**, zastępcą – **dr Józef Załuska**. Ze względu na pilną potrzebę kształcenia podyplomowego radiologów, istniało porozumienie z SDL zapewniające 3 etaty lekarskie (**dr J. Bowkiewicz**, **dr J. Załuska** i **dr W. Furman**) dla ścisłej współpracy z klinikami SDL-u.

W 1970 r. nastąpiła reorganizacja w systemie medycznego kształcenia podyplomowego oraz w służbie zdrowia, co spowodowało likwidację 4 klinik SDL, oraz utworzenie w Szpitalu Bielańskim pierwszego w Polsce Zespołu Opieki Zdrowotnej (ZOZ), jako formy integracji lecznictwa otwartego ze Szpitalem. W 1975 r. Pracownią Rentgenodiagnostyczną kierował **dr Mieczysław Zakrzewski**, a od 1975 r. **dr Stanisław Miernowski**. Zespół Zakładu Rentgenodiagnostyki przez cały czas działania, zarówno w czasie współpracy z klinikami SDL-u jak i w ciągu 40 – letniej pracy dla jednostek Szpitala Bielańskiego, prowadził wzorową działalność diagnostyczną, specjalizował i kształcił lekarzy radiologów, wykonywał badania naukowe, uczestnicząc we wdrażaniu nowych metod diagnostycznych.

Lekarze z zespołu Zakładu byli autorami lub współautorami wdrażanych badań radiologicznych i badań klinicznych. Należy wymienić pionierskie publikacje w okresie wczesnym stosowania limfografii wraz z opracowaniem filmu obrazującego technikę limfografii. Zespół radiologów Szpitala Bielańskiego współpracował ściśle z **doc. dr Danutą Łozińską**, w wykonywaniu pierwszych w Polsce transfuzji dopłodowych w przypadkach konfliktów serologicznych. Dla zespołów klinicz-

*Radiolodzy – Antonina Rzeszotarska,
Piotr Pawlikowski*

nych Szpitala niezwykle ważne było organizowanie, 5 – 8 razy w roku, konferencji radiologiczno – klinicznych, na których omawiano i dyskutowano trudne diagnostycznie przypadki.

Z biegiem lat zwiększało się skromne wyposażenie Zakładu. Uruchomiono badania naczyniowe w zakresie jamy brzusznej i kończyn dolnych oraz angiografii mózgowej.

W 1988 r. przeniesiono Zakład do nowo wybudowanego Pawilonu H. Natomiast w 1991 r. powstał gabinet USG. W tym samym roku, wspólnie z kierownictwem Oddziału Neurologii, rozpoczęto starania u władz samorządowych Żoliborza i Bielania, o zakupienie tomografu komputerowego.

Pracownię Tomografii Komputerowej uruchomiono w maju 1996 r.

Spośród licznych zasłużonych dla Zakładu radiologów najdłużej pracowali: dr Krzysztof Lerch, dr n. med.. Barbara Roźniatowska – Sadkowska, dr n. med. Józef Załuska, dr Włodzimierz Furman, dr Tadeusz Łojek.

Ponad 30 lat w Szpitalu pracują technicy RTG: Urszula Nużyńska – Wasilczuk, Krystyna Jazdończyk, Ewa Kazimierczak, Krystyna Pietrzykowska, Janina Niemyjska. Pierwszą pielęgniarką zatrudnioną w Pracowni Rentgenowskiej była Halina Sawicka. Rejestratorkami – Aniela Wiśniewska, Halina Roman, Maria Łuczyńska. ■

Szpital

Bielański

PRACOWNIA SEROLOGII

Istnieje od chwili otwarcia Szpitala Bielańskiego od 1960 r. Początkowo wchodziła w skład Laboratorium Centralnego. W 1975 r. została z niego wydzielona i od tego czasu działała z Punktem Krwiodawstwa.

Wspólnie z Punktem Krwiodawstwa przeprowadzono wiele akcji „Na ratunek życia”, których celem było zabezpieczenie krwi dla rannych w katastrofach komunikacyjnych i budowlanych, np. wybuch gazu w Rotundzie PKO, czy masowych krwotoków porodowych.

Do roku 1999 Pracownia wykonywała badania grup krwi i przeciwciał u dawców krwi. Obecnie, ta część działalności została przejęta przez Regionalne Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa.

Przez wiele lat w Szpitalu Bielańskim znajdował się Centralny Ośrodek Konflikty Serologicznego. Zplechem jego działalności była właśnie Pracownia Serologiczna. Tu wykonywano między innymi serologiczne badania krwi płodu, mające na celu wczesne wykrycie choroby hemolitycznej noworodka, oraz dobieranie krwi do transfuzji dopłodowych i transfuzji wymienionych u noworodków z CHHN.

Pracownię Serologiczną organizowała i kierowała jej działalnością, do przejścia na emeryturę, **dr Maria Szostakowska**. Od 1989 r. Pracownię kieruje mgr **Barbara Kołacińska**.

Obecna działalność Pracowni Serologicznej:

- ustalanie grup krwi z układu AB0 i Rh,
- przeglądowe badania w kierunku obecności przeciwciał odpornościowych,
- diagnostyka i profilaktyka konfliktu serologicznego między matką a płodem w układzie Rh,
- diagnostyka konfliktu serologicznego w układzie AB0,
- wykonywanie prób zgodności krwi przed przetoczeniem,
- trwała dokumentacja grup krwi (wpisy do dowodów osobistych, książeczek usług medycznych).

Alina Dziong – technik medyczny

Pracownia wykonuje badania dla pacjentów hospitalizowanych i ambulatoryjnych oraz kobiet ciężarnych. Odpłatnie wykonuje również badania grup krwi i przeciwciał odpornościowych, współpracując z kilkoma placówkami lecznictwa publicznego i niepublicznego.

Badania przeprowadzane są przez całą dobę. W czasie dyżurów, oprócz wykonywanych badań serologicznych, Pracownia zabezpiecza zapotrzebowanie na krew i preparaty krwiopochodne dla oddziałów szpitala, korzystając z zasobów należących do Terenowego Oddziału Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa.

Nadzór merytoryczny nad działalnością Pracowni sprawuje Regionalne Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa. Kontrole Pracowni, przeprowadzane przez Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa, potwierdzają prawidłowość wykonywanych badań oraz wysoką jakość świadczonych usług.

Mimo wielu trudności, związanych między innymi z brakiem dostępu do nowoczesnej aparatury i odczynników, oraz pojawiających się co pewien czas trudności kadrowych, badania wykonywane były zawsze na najwyższym poziomie. Potwierdzeniem tego jest fakt, że w ciągu 40 lat działalności Pracowni Serologicznej nie było wypadku wystąpienia odczynu poprzetoczeniowego spowodowanego przetoczeniem krwi niezgodnej w układzie czerwono-krwinkowym. ■

Szpital

Bielański

PUNKT KRWIODAWSTWA

Powstał w październiku 1961 r., jego kierownikiem i założycielem była dr Józefa Paluch. Do 1975 r. działał przy Izbie Przyjęć, a następnie został przeniesiony na drugie piętro budynku A, gdzie nadal pracuje. Do stycznia 1999 r. pracownia serologiczna włączona była do Punktu Krwiodawstwa.

Kierownikiem pracowni do 1988 r. była dr Maria Szostakowska, a od 1988 r. mgr Barbara Kołacińska.

Dr J. Paluch piastowała funkcję kierownika do 1988 r., następnie przeszła na emeryturę. Położyła ona ogromne zasługi na polu honorowego krwiodawstwa. Przez Punkt Krwiodawstwa przewinięły się tysiące krwiodawców oddając tysiące litrów krwi, ratując tym samym życie wielu pacjentów. Przez rok funkcję kierownika pełniła lek. med. Izabela Gajewska. Od 1989 r. funkcję tę przejęła dr Henryka Galczak – pełniąc ją nadal.

Od stycznia 1999 r. Punkt Krwiodawstwa stał się integralną częścią Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa i stał się Terenowym Oddziałem nr 16. Zespół ten liczy osiem osób; kierownik, sześć pielęgniarek i sanitariuszka. Rocznie pobieramy około tysiąca litrów krwi, co stanowi 80% potrzeb Szpitala Bielańskiego. Wielokrotnie organizowaliśmy ekipy krwiodawców by ratować życie pacjentów naszego szpitala. ■

*Pierwsza od lewej dr Henryka Galczak, kierownik
Punktu Krwiodawstwa z zespołem*

Szpital

Bielański

PRZYCHODNIA PRZYSZPITALNA

Działalność Szpitala rozpoczęła się w 1960 r. otwarciem II Oddziału Wewnętrznego. W tym też momencie rozpoczęła działalność Przychodnia Przyszpitalna, uruchamiając punkt konsultacyjny chorób wewnętrznych i poradnię chirurgiczną.

W miarę uruchamiania następnych oddziałów szpitalnych, zaczynały działalność odpowiednie poradnie specjalistyczne jak: okulistyczna, chirurgii dziecięcej, urologiczna, ortopedyczna.

Praktycznie do wiosny 1961 r. Przychodnia Przyszpitalna działała w pełnym wymiarze usług lekarskich. W ciągu 40 lat kierownikami Przychodni Przyszpitalnej byli kolejno: dr Ludwik Żukowski – okulista, dr Henryk Karpiński – laryngolog, dr Orest Czabak – ginekolog, dr n. med. Wanda Wojnarowska-Kulesza – laryngolog, audiolog, dr n. med. Jan Antczak – urolog od 1.09.1994 r.

Przychodnia spełniała ważną rolę w pracy Szpitala Bielańskiego. Pracowali w niej lekarze specjaliści, którzy między innymi: pełnili rolę konsultantów, kwalifikowali do przyjęcia na odpowiedni oddział, leczyli chorych po różnego rodzaju zabiegach operacyjnych, oraz w wielu wypadkach zastępowali kolegów z tzw. lecznictwa otwartego.

W Przychodni Przyszpitalnej pracowali lekarze – wysokiej klasy specjaliści. System pracy w Przychodni polegał bardzo często na rotacji lekarzy z poszczególnych oddziałów szpitalnych, lub często byli to lekarze starsi z II stopniem specjalizacji, którzy pracowali na pełnym etacie tylko w Przychodni.

W ciągu 40 lat charakter Przychodni często się zmieniał z powodów organizacyjnych np.: na początku lat 70-tych uległa zmniejszeniu liczba lekarzy stomatologów, ponieważ Szpital Bielański był pierwszym szpitalem w Warszawie, gdzie wprowadzono ZOZ-y, czyli zintegrowano lecznictwo otwarte i zamknięte.

*Lekarz stomatologii Małgorzata Mazurek
i pielęgniarka Wanda Zdulska*

Mimo zmian, żaden z kolejnych dyrektorów szpitala, a potem ZOZ-u, nie likwidował Przychodni Przychodni Przychodni, która tylko zmieniała nieco swój charakter, zajmując się głównie chorymi wymagającymi wysokiej specjalistycznej porady czy wręcz leczenia.

Z biegiem lat powstały nowe poradnie jak: dla chorych ze stomią, gastrologiczna, foniatryczna czy audiologiczna. Natomiast zamknięto poradnię p/cukrzycową, która przeszła do leczenia otwartego.

Przez Przychodnię Przyszpitalną przewinęło się wielu wybitnych lekarzy, którzy z czasem stali się ordynatorami w Szpitalu Bielańskim lub w innych szpitalach jak: **dr hab. med. Wiktor Gąsiorowski** – wybitny znawca chorób tarczycy, **dr Henryk Karpiński** – późniejszy ordynator oddziału laryngologicznego, **dr Jan Szymanowski** – ordynator oddziału urologicznego, i również **dr hab. med. Lech Półtorak** – późniejszy ordynator oddziału chirurgicznego Szpitala Grochowskiego przy ul. Grenadierów. Wielu wspaniałych specjalistów jak **dr Witold Słoniewicz** – chirurg, który zajmował się głównie chorobami naczyń wyjechał do Ameryki. W Poradni Stomatologicznej w latach 60-tych kierownikiem była bardzo ceniona **dr Maria Wejroch-Kowalska** – wybitny znawca chirurgii szczękowej. W poradni tej pracowały najdłużej **lek. stom. Wiesława Janowska**, **lek. stom. Krystyna Snitko**, **lek. stom. Małgorzata Mazurek**. Kierownikiem Poradni Ortodontycznej była pani **dr Maria Majczyno-Winiarska** – długoletni pracownik. W poradni chorób tarczycy pracuje do tej pory **dr Tadeusz Górowski**, który wraz z **doc. W. Gąsiorowskim** należeli do najlepszych specjalistów krajowych w zakresie leczenia chorób tarczycy.

W Poradni Foniatrycznej przez wiele lat pracowała **dr Aleksandra Muras**, a później **prof. dr hab. med. Witold Tłuchowski** – wybitny znawca tego zagadnienia. W Poradni Chirurgii Ogólnej przez długi czas pracował **dr Jerzy Światopełk-Zawadzki** – znakomity znawca zagadnień proktologicznych. W Poradni P/cukrzycowej pracowali wspaniali znawcy tej choroby jak: **dr Zygmunt Ślipko** i **dr Anna Buczowska-Szymańska**.

W ciągu 40 lat przez poszczególne poradnie w naszej Przychodni przewinęło się dziesiątki wspaniałych lekarzy – specjalistów. ■

PION PIEŁĘGNIARSKI

Pierwsza Przełożona Szpitala Bielańskiego – Irena Kalinowska 1960–72, w latach 1972–77 Naczelną Pielęgniarką ZOZ-u.

W latach 1977–1998 Naczelną Pielęgniarką była mgr Jadwiga Misiak

Od 1972 r. do dzisiaj Pielęgniarką Przełożoną Szpitala Bielańskiego jest Barbara Poniatowska-Sobkiewicz. Naczelną Pielęgniarką była mgr Jadwiga Misiak (1977–1998).

I ODDZIAŁ CHORÓB WEWNĘTRZNYCH

Długoletnie Oddziałowe – Józefa Wyganowska 1960–78, Stanisława Budrewicz 1978–94. Obecnie – Anna Gąsiorowska – 9 lat pracuje w Szpitalu.

Najdłużej pracujące w Szpitalu: Zofia Szukalska-Śliwińska – 40 lat, Irena Łubowska – 28 lat, Maria Arent – 26 lat.

II ODDZIAŁ CHORÓB WEWNĘTRZNYCH

Pierwsza Oddziałowa – Barbara Rudnicka, obecnie (od 4 lat) – Danuta Bialecka – 15 lat pracy w Szpitalu.

Najdłużej pracujące w Szpitalu: Barbara Rasińska – 23 lata, Małgorzata Lewandowska – 23 lata.

IV ODDZIAŁ CHORÓB WEWNĘTRZNYCH

Pierwsza Oddziałowa – Anna Błazejewicz 1960–78, obecnie (od 1994 r.) – Anna Kustra – 24 lata pracy.

Najdłużej pracujące w Szpitalu: Maria Niedolisteck – 30 lat, Maria Matysiak – 24 lata, Lidia Świątkiewicz – 24 lata.

W środku zastępca dyrektora ds. leczenia – dr Tomasz Nidek, obok – przełożona pielęgniarek – Irena Kalinowska

ODDZIAŁ CHIRURGII DZIECIĘCEJ

Pierwsza Oddziałowa – Halina Jurecka, obecnie (od 30 lat) – Olga Kupicz – 40 lat pracy w szpitalu.
Najdłużej pracujące w Szpitalu: Wiesława Morga – 36 lat, Elżbieta Ołtarzewska – 22 lata, Monika Brzózka – 20 lat.

ODDZIAŁ UROLOGII

Pierwsza Oddziałowa – Władysława Bogusławska, długoletnia Oddziałowa – Maria Kuchna, obecnie (od 24 lat) – Teresa Orlewicz – 40 lat pracy w Szpitalu.
Najdłużej pracująca w Szpitalu: Wiesława Osuch – 40 lat.

ODDZIAŁ NEUROLOGII

Długoletnia Pielęgniarka Oddziałowa – Krystyna Bukowska, obecnie (od 5 lat) – Krystyna Podgajniak – 19 lat pracy w Szpitalu.

ODDZIAŁ CHIRURGII URAZOWEJ

Pielęgniarką Oddziałową od 30 lat jest Hanna Pszczelkowska – 39 lat pracy w Szpitalu.
Najdłużej pracujące w Szpitalu: Ludwika Bereza – 36 lat, Kazimiera Bździon – 33 lata, Iwona Bolesta – Lechmańska – 21 lat

ODDZIAŁ CHIRURGII OGÓLNEJ

Pierwsze Oddziałowe – Olga Marks 1968 – 83, obecnie (od 17 lat) – Zofia Adamik – 29 lat pracy w Szpitalu.
Najdłużej pracujące w Szpitalu: Alicja Jankowska – 33 lata, Halina Witecka – 22 lata, Anna Ploch – 21 lat, Grażyna Kierzniewska – 20 lat.

ODDZIAŁ LARYNGOLOGII

Pierwsza Oddziałowa – Janina Żółkoś 1960 – 95, obecnie – Barbara Kleczkowska.
Najdłużej pracujące w Szpitalu: Urszula Ocipka – 22 lata, Beata Mitek – 20 lat.

ODDZIAŁ POŁOŻNICTWA CZYSTEGO

Pierwsza Oddziałowa – Leokadia Cyrzan, obecnie (od 25 lat) – Grażyna Puzio – 26 lat pracy w Szpitalu.
Najdłużej pracujące w Szpitalu: Urszula Najsznerska – 39 lat (oddział dawnej ginekologii), Elwira Skrzypińska – 37 lat, Zofia Wolska – 36 lat, Alicja Żelazik – Głowicka – 30 lat, Danuta Szatraj – 30 lat.

ODDZIAŁ NOWORODKÓW

Pierwsza Oddziałowa – Jadwiga Pytlakowska, obecnie (od 20 lat) – mgr Barbara Pasińska – Kruk.
Najdłużej pracujące w Szpitalu: Teresa Radzikowska – 28 lat, Maria Kowalewska – 26 lat, Bożena Kamińska – 25 lat, Małgorzata Balcerzak – 22 lata, Anna Polonecka – 23 lata, Mirosława Bella – 20 lat, Ewa Damińska – 20 lat.

ODDZIAŁ GINEKOLOGII

Położna Oddziałowa od 1998 r. – Beata Marciniak.

ODDZIAŁ DZIECIĘCY

Pierwsza Oddziałowa – Helena Banasiak, następnie Anna Jurkiewicz – do 1999 r., obecnie – Elżbieta Żak.
Najdłużej pracująca w Szpitalu: Stanisława Nowicka – 24 lata.

SALA PORODOWA

Pierwsza Oddziałowa – Maria Traczyk 1960–73, obecnie (od 1991 r.) – Henryka Pałgan – 27 lat pracy w Szpitalu.

Najdłużej pracująca w Szpitalu: Barbara Aleksandrowicz – Szustak – 21 lat pracy.

SALA OPERACYJNA GINEKOLOGICZNA

Wieloletnia Oddziałowa – Renata Chmielewska 1979–2000.

Najdłużej pracujące w Szpitalu: Eugenia Leszczyńska – 39 lat, Sabina Pawlus – 39 lat, Teresa Rajska – 28 lat, Jadwiga Sokołowska – 24 lata, Bożena Janiszewska – 20 lat.

BLOK OPERACYJNY

Pierwsze Oddziałowe – Anna Strzelczyk, później Jadwiga Żukowska, obecnie (od 1987 r.) – Elżbieta Bieńkowska – 40 lat pracy w Szpitalu.

Najdłużej pracujące w Szpitalu: Elżbieta Dworniak – 38 lat, Barbara Szewczyk – 34 lata, Teresa Gostkowska – 26 lat, Alicja Wanatowicz – 26 lat, Iwona Godziszewska – 23 lata, Krystyna Juriewicz – 22 lata, Lidia Merowska – 22 lata, Małgorzata Karwowska – 20 lat.

ANESTEZJOLOGIA

Pierwsze Oddziałowe – Zofia Skwierczyńska, później Elżbieta Skrzypkowska, następnie Halina Górniak, obecnie (od 3 lat) – Grażyna Motyka – 24 lata pracy w Szpitalu.

Najdłużej pracujące w Szpitalu: Jadwiga Grudzińska – 24 lata, Irena Majewska – 24 lata pracy, Iwona Pawelczyk – 24 lata, Alina Wieczorek – 23 lata, Danuta Grabowska – 22 lata pracy w Szpitalu, Urszula Stępiak – 20 lat.

IZBA PRZYJĘĆ OGÓLNA

Pierwsza Oddziałowa – Halina Stępiak 1960–93, obecnie (od 7 lat) – Wanda Gburzyńska.

Najdłużej pracujące w Szpitalu: Władysława Biegalewska – 40 lat, Maria Salwowska – 40 lat.

OIOM – powstał w 1980 r.

Pierwsze Oddziałowe – Jolanta Trzaska 1980 – 88, następnie Dorota Bodzak 1988–97, obecnie – Beata Sienicka – od 1997 r.

Najdłużej pracująca w Szpitalu: Elżbieta Zakrzewska – 20 lat.

GABINETY OSTRODYŻUOWE – powstały w 1994 r.

Pielęgniarka Oddziałowa – Elżbieta Skrzypkowska (od 1994 r.).

Najdłużej pracująca w Szpitalu: Elżbieta Iwaniuk – 31 lat.

DIAGNOSTYKA – powstała w 1982 r.

Pielęgniarka Oddziałowa – Irena Wojciechowska – od chwili powołania Oddziału w Szpitalu pracuje od 40 lat,

Najdłużej pracujące w Szpitalu: Elżbieta Rudalska – 40 lat, Elżbieta Bartnik – 27 lat, Stanisława Harasimiuk – 24 lata, Elżbieta Strzegowska – 23 lata.

RTG

Wieloletni Kierownik grupy techników – Urszula Wasilczuk – 40 lat pracy w Szpitalu

Pracownik: Aleksandra Parys – 40 lat pracy w Szpitalu, uprzednio pracowała na Felińskiego.

ZAKŁAD FIZYKOTERAPII, REHABILITACJI I BALNEOLOGII

Wieloletni kierownik techników – Danuta Panow, obecnie – Jolanta Mańkowska.

Wieloletni pracownik: Janina Stufka – przez długi czas – Pielęgniarka Oddziałowa Oddziału Chirurgii Ogólnej.

PRZYCHODNIA PRZYSZPITALNA

Cecylia Kołodziejczyk – 40 lat pracy, od 1983 r. przełożona pielęgniarek. Długoletni pracownik: Elżbieta Łukawska.

Alicja Lisowska – ponad 30 lat pracy, od 20 lat prowadziła sprawy oświaty zdrowotnej.

Barbara Piotrowska – długoletnia pielęgniarka, zajmowała się sprawami BHP.

*Pielęgniarka opatrunkowa
Alicja Jankowska - Oddział
Chirurgii Ogólnej*

*1965 r. – w środku
stoi Tamara
Miłkowska –
pielęgniarka odd-
ziałowa Oddziału
Okulistyki z
zespołem*

PERSONEL NIŻSZY MEDYCZNY Z DŁUGOLETNIM STAŻEM

Klara Idzikowska
Agnieszka Błaszczak
Elżbieta Dąbrowska
Janina Mróz
Janina Widyńska
Helena Radomska
Teresa Miaszkiewicz
Władysława Kowalska
Maria Urynowicz
Maria Dudek
Zofia Kołodziejczyk
Hanna Sadkowska
Irena Matys
Kazimiera Rasiukiewicz
Krystyna Kalbarz
Zofia Auguścik

II Oddział Chorób Wewnętrznych
Oddział Ginekologii
Oddział Ginekologii
Oddział Chirurgii Dziecięcej
Oddział Urologii
Oddział Noworodków
Oddział Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej
Oddział Laryngologii
Blok Operacyjny
Blok Operacyjny
Blok Operacyjny
Laboratorium Centralne
Laboratorium Centralne
Pracownia Serologiczna
Przychodnia Przyszpitalna
Przychodnia Przyszpitalna

Szpital

Bielański

POTRZEBNI I NIEZBĘDNI

Danuta Miazek
 Elżbieta Górecka
 Jadwiga Palkowska
 Wanda Ziubińska
 inż. Henryk Kubala
 Jan Chróstowski
 Jan Gubica
 Tadeusz Kowalski
 Halina Budzyńska
 Anna Smoleńska
 Piotr Chaber
 Maria Baj
 Alicja Ocipka
 Hanna Osęka-Niedek
 Henryk Pietrasiak
 Rita Kuczyńska
 Jolanta Stryjewska
 Jadwiga Popławska
 Elżbieta Cieślak
 Danuta Chelstowska
 Irena Regulska
 Wanda Białobrzaska
 Teodora Lutomska
 Genowefa Woźniak
 Zofia Pietrzak

Dział Administracyjno-Gospodarczy
 Dział Administracyjno-Gospodarczy
 Dział Administracyjno-Gospodarczy
 Dział Administracyjno-Gospodarczy
 Dział Techniczny
 Dział Techniczny
 Dział Techniczny
 Dział Techniczny
 Dział Techniczny
 Dział Techniczny
 Dział Techniczny
 Statystyka Medyczna
 Statystyka Medyczna
 Statystyka Medyczna
 Dział Zaopatrzenia
 Dział Zaopatrzenia
 Dział Służb Pracowniczych
 Dział Księgowości
 Sekcja Inwentaryzacji
 Sekcja Inwentaryzacji
 Samodzielne stanowisko
 Pralnia
 Szatnia
 Magazyn Medyczny
 Kuchnia Mleczna

Centralna
 Sterylizacja –
 pracownicy
 Działu
 Technicznego

Wanda
 Ziubińska – 36
 lat pracy w
 Dziale
 Administracyjno-
 Gospodarczym

SPIS TREŚCI

Przesłanie Dyrektora	3
Komitet Honorowy	5
Komitet Organizacyjny	6
Zarys historii Szpitala Bielańskiego	7
Dyrektorzy Naczelnicy Szpitala Bielańskiego	9
Oddział I Chorób Wewnętrznych i Pododdział Diagnostyki Endokrynologicznej	11
Oddział II Chorób Wewnętrznych i Pododdział Intensywnej Opieki Kardiologicznej	13
Oddział IV Chorób Wewnętrznych	15
Oddział Chirurgii Dziecięcej	17
Oddział Chirurgii Ogólnej	19
Oddział Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej	21
Oddział Laryngologii	23
Oddział Okulistyki	25
Oddział Urologii	27
Oddział Położniczo-Ginekologiczny	29
Oddział Noworodkowy	33
Oddział Dziecięcy	35
Oddział Neurologii	37
Oddział Intensywnej Terapii	39
Blok Operacyjny	41
Apteka	43
Laboratorium Centralne	45
Pracownia Bakteriologii	47
Zakład Patomorfologii	49
Zakład Fizykoterapii i Rehabilitacji	51
Zakład Izotopów	53
Zakład Rentgenodiagnostyki i Diagnostyki Obrazowej	55
Pracownia Serologii	57
Punkt Krwiodawstwa	59
Przychodnia Przyszpitalna	61
Pion Pielęgniarski	63
Personel niższy medyczny	67
Potrzebni i niezbędni	68

Szpital

Bielański

ISBN 83-88758-00-4